

OLAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 27 • Nr. 8 • september 2001

*SFEERVOLLE KEMPISCHE
WANDEL DAGEN*

●
*OEVERLOPERPAD EN
PEELLANDPAD IN HET NIEUW*

●
OP WEG NAAR COMPOSTELA

●
DE ARCTIC CIRCLE MARCH

●
EN NOG MEER WANDEL NIEUWS

Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967

Lid van de KNBLO, tevens aangesloten bij NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

**ERELEDEN w.s.v. OLAT: Piet Knoester*, Theo Tromp*
Jan van de Ven*, Hein Lenders**

-◇-

**LEDEN VAN VERDIENSTE: Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer,
Antoon Stoop, Henk Plasman en Ad van Asten**

*ook drager van de Cornelis van Montfort-trofee

inhoud OLAT-Nieuws september 2001

Van de Voorzitter	Marinus van Roosmalen	4
Van de Bestuurstafel	Hein Lenders.....	5
Ledenadministratie: mutaties.....		5
	- Onze jarigen	6
Clubreizen: programma 2001.....		6

In Memoriam Wim van Diessen

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen:		
Clubkampioenschap per 19 augustus (voorlopig).....		7
Programma september.....		8
Kennedy Walkers.....		8
Snelwandelen.....		8
Wandelen op Dinsdag:		
Het nieuwe programma 2001- 2002.....		10
Wandelaars op dinsdag Chistiaan Koehler.....		
Wandelwegen: Nieuws van wandelwegen.....		11
Int. Kempische Wandeldagen Joop Wesseling.....		11
Sprekende cijfers		12
18° Kempische Wandeldagen, vooral gezellig. Ad van Asten		12
Deelnemers Vierdaagse Nijmegen		15
Vierdaagse impressie: Piet Royakkers.....		16
Wim van de Wittenboer loopt de wereld rond.....		18
Het verhaal van een Pelgrim: uit het dagboek van Sjef Koolen.....		18

Wegwijzers:

Stichting Vrienden op de fiets	21
De Arctic Circle March: Peter van de Ven.....	22
De Apeldoornse Vierdaagse: Coos en Henri.....	25
35° MESA: Michiel van Reenen.....	28
Wandelen over het Pelgrimspad: Klaas Bakker	30
Met Constant aan de Wandel.....	31
Groeten uit Bugonjo: Theo Tromp	32
OLAT Programma	33

Foto voorkaft: Kempische Wandeldagen zijn voorbij, de herinnering blijft.
foto's van: Peter vd Ven, Albert v/d Schans, Sjef en Ad en Ad van Asten

Voorzitter:

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
☎ Fax 0413-475467
email: MvRoosmalen@hetnet.nl

#

Vice-voorzitter:

Aoo M.H. TROMP
49.02.25.500
1(NL) NSE SFOR 10
LOGpel BUGONJO
NAPO 83
3509 VD UTRECHT

#

Secretaris:

Jeannette van Boerdonk
Mr. van de Lindenstraat 6
5469 GJ Keldonk
☎ 0413-211978
email: vvb@IAEhv.nl

#

José Schimmel ☎ 040-2850809

#

Penningmeester:

Jos van den Bersselaar
Hagenkampweg Zd. 146
5615 DA Eindhoven
☎ 040-2524404
e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

#

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Bestuursleden:

Hein Lenders
Herdersveld 159
5665 JN Geldrop

#

Toon van Wordragen
J. v. Stolbergstraat 10
6006 ZM Weert
☎ 0495-537775

#

Ad Verbakel
Past. Bogaertsstr. 12
5469 EZ Keldonk
☎ 0413-212161

#

Banknummer OLAT:

13.82.11.736

t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Gironummer OLAT:

17.75.156

t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Ledenadministratie:

a.i. Nellie Leijssen
Jacobus Deckersstraat 9
5616 JN Eindhoven
☎ 040-252 6772

Clubreizen:

a.i. Toon van Wordragen
e-mail: tvwehboolat@hetnet.nl
gironr. 70.68.01
t.n.v. OLAT-clubreizen
Weert.

Startbureau:

Jos van den Bersselaar

Boetiek:

Mia Dielesen/Francien vd Laar
☎ 040-2552742/0499-471298

Parkoersen:

Ad Verbakel

OLAT-verzorging: Algemeen

Willem Schoonhen

☎ 040 - 2420422

Nijmegen

Vierdaagse verzorging:

Regina jr

Esther v/d Velden

Overnachting Vierdaagse

Hein Lenders

☎ 06-12074473

giro: 2608214

Redactie OLAT-Nieuws:

Margriet Fischer

Peter van de Ven

Ad van Asten

Lupinelaan 27

5691 WC Son en Breugel

☎ 0499-473767 (ook fax)

a.h.van.asten@hccnet.nl

Verzending OLAT-Nieuws

Nellie Leijssen

Corrie Tiersma

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

OLAT COMMISSIES

Wandelwegen: Informatie
Jeannette van Boerdonk
Toon van Wordragen
☎ **0495-537775**

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.
Mariet Ahlers
☎ **06-24175221**

**Hulstbosakker 47
5625 VS EINDHOVEN**
Paul Canters

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.
☎ **0499-473767**

**Lupinelaan 27
5691 WC SON**
Peter van de Ven
Margriet Fischer
Theo Tromp (algemeen,
bestuur en commissies)
a.i. Hein Lenders
m.m.v. Philip Krul voor
snelwandelen

Clubreizen:

Theo Tromp,
Toon van Wordragen, coord.
Mobiel ☎: **0031 06-130 111 44**
☎ **0495-537775**

**Juliana v. Stolbergstraat 10
6006 ZM WEERT**
Simon Willems
Jan Hendrix

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.
Mia Dielesen
☎ **040 - 2552742**

**Diephuisstraat 24
5652 PA Eindhoven**
e-mail:
m.dielesenbeerens@chello.nl
Hein Lenders
Jos van den Bersselaar
Ad Verbakel
Marinus van Roosmalen
Jacques Smits

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,
Peter van de Ven,
Margriet Fischer.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

**Voor 14 september voor plaatsing in het
oktobernummer 2001 (dat begin oktober
verschijnt.)**

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per jaar.
e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

**september 2001
JAARGANG 27, NR. 8**

Van de Voorzitter

Nu de vakanties weer voorbij zijn, beginnen we met onze dagelijkse werkzaamheden en dat geldt ook voor OLAT met haar activiteiten. Hopelijk heeft eenieder een prettige en goede vakantie gehad.

Zelf ben ik voor de eerste keer naar de 4-Daagse in Nijmegen geweest (en meegewandeld), maar ook heb ik nu van nabij meegemaakt wat de OLAT-vrijwilligers daar presteren. 's Nachts, in alle vroege omstreeks 03.00 uur, moeten ze al uit bed om de wandelaars op tijd van hun droogje en natje te kunnen voorzien.

Ook mag ik hier Hein Lenders niet vergeten, die op maandag voorafgaande aan de wandeling alle mensen

ontvangt die door OLAT in De Ganzeheuvel worden ondergebracht. En ook is Hein de daarop volgende dagen spreekbuis voor de wandelaars met al hun vragen. Ik heb zeer veel waardering voor al onze vrijwilligers en voor hetgeen ze tijdens de 4-Daagse aan werk verzetten.

Ook de familie v/d Rijt van De Ganzeheuvel hartelijk dank voor de ontvangst en de geweldige verzorging van de wandelaars.

Zo gaan we van het ene evenement naar het andere, en komen we bij onze eigen Kempische Wandel Dagen in Geldrop. Hier is ook weer door veel vrijwilligers vele uren werk verricht, ook hartelijk dank aan al deze medewerkers. Mede door jullie inzet mogen wij deze wandeldagen weer zeer geslaagd noemen. Over de route zijn zeer veel positieve geluiden binnengekomen, zelfs de daarop volgende week, tijdens de wandelingen in Vilt Limburg, kregen we nog steeds schouderklopjes voor de mooie routes die bij ons waren uitgezet. Aan de Kempische Wandeldagen hebben 1311 wandelaars deelgenomen.

Ook ons nieuwe jaarprogramma voor het seizoen 2001/2002 is weer uit. Bovendien zijn er strooifolders voor onze Winterserie en informatie/inschrijffolders voor onze Jubileumtocht in mei 2002 vanwege het 35 jaar bestaan van OLAT.

Deze jubileumtocht is een wandelfeest voor alle wandelaars met zowel recreatieve als lange afstanden. Graag willen wij vragen aan wandelaars, die vaak aan tochten deelnemen elders in Nederland en België, of zij deze folders bij die wandeltochten willen verspreiden. De folders kunnen opgehaald worden bij A.v.Asten in Son. Graag vooraf even bellen.

Een moment staan we ook stil bij het overlijden van onze wandelvriend en oud-voorzitter van de NBWB Wim van Diessen. Met enkele mensen van OLAT hebben we Wim zaterdag 18 augustus begeleid naar zijn laatste rustplaats. Theo schreef een herinnering aan Wim van Diessen, die we elders in OLAT-Nieuws aan hem opdragen.

Marinus van Roosmalen

Van de bestuurstafel:

Door Hein Lenders

Meerdere wandelaars hebben op verschillende manieren blijk gegeven van hun waardering voor de verzorging op de OLAT-posten langs de route van de Nijmeegse Vierdaagse en/of het verblijf in De Ganzenheuvel.

Die waardering richt zich vooral aan het adres van de vele vrijwilligers. Het bestuur is hiermee erg ingenomen. Zonder de belangeloze inzet, die al weken voor de Vierdaagse begint, is deze opzet van de Vierdaagse-verzorging door OLAT niet te realiseren.

Onderstaande brief van Franny de Weeger-van der Loo, die we graag plaatsen om al die vrijwilligers het welverdiende pluimpje te doen toekomen, vertolkt alles wat door veel wandelaars aan het bestuur werd geschreven of persoonlijk werd gezegd.

Op hun beurt zeggen de vrijwilligers en het bestuur: 'Het was fijn om dit voor u allen te mogen doen. U was een gezellig en dankbaar publiek.'

En ja, voor dat het vergeten wordt: Als u de Vierdaagse met succes heeft volbracht, 'PROFICIAT'. Mocht het deze keer niet gelukt zijn, dan wensen wij u bij de volgende Vierdaagse meer geluk toe.

Dus we zeggen: Tot het volgend jaar, en blijf wandelen....

Namens het bestuur

Hein Lenders

Eindhoven, 22-7-200

Geacht bestuur,

Aan alle verzorgers van de OLAT-Vierdaagse-stands. **Hartelijk dank!**

Willem, Kees met alle hulpen **Fantastisch!**

Om 3 uur 's ochtends, in de stromende regen, de stands opbouwen, het is niet niks.

De OLAT-vlag op maandag heb ik gemist, dus hierbij de kaart per post. **Hartelijk dank en tot in Geldrop.**

Wandelgroetjes

Franny de Weeger-van der Loo

Nellie Leijssen

Jacobus Deckersstraat 9 5616 JN Eindhoven

☎040-2526772 e-mail nellie_leij@hotmail.com

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

Ledenadministratie

AANGENOMEN:

Hans Linders	5622 PM Eindhoven	Diana Linders Baker	5622 PM Eindhoven
Regina Bakker	5654 PS Eindhoven	Erik Geelen	5237 JN 's Hertogenbosch

ADRESWIJZIGING

J. Grootjans	naar Weisshorn 15	5624 NS Eindhoven
R. Wolffensperger en M. Sole Murciano	naar Odahoevestraat 23	6002 CT Weert
Hannie Uppelschoten	naar IJsselstraat 16	4191 BW Geldermalsen
Will Breuer	naar M. Stokelaan 2160A	2541 GJ Den Haag
Pieter Hoogendoorn	naar Willem Barendsstraat 66c	3814 AT Amersfoort

AANMELDINGEN

Merjan Kies	Scheidingstraat 50	5615 KN Eindhoven
Erwin Winkelmolten	Haagedoorn 23	5591 KV Heeze
Cindy Jansen	Haagedoorn 23	5591 KV Heeze
Rein Arnold	Wijhestraat 153	Den-Haag

OPZEGGINGEN:

Paul en Danielle van den Broek	Jeugdstraat 15	B 3930 Hamont
W.E. Geers en C.M. Geers van Loon	Kleine weidehoeve 4	5262 NK Vught

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

september

10	Ewald Terra	Heesch	Nellie de Bie	Nistelrode
	Annette Langendijk	Rotterdam	Jan Passchier	Krommenie
	Mirjan Naninck	Eindhoven	Jan Soetens	Veldhoven
	Fokke Hendriks	Heeze	27 Piet de Ruijter	Breda
11	Yvonne Geerden	Veldhoven	27 Francien Schmidt	Oss
	Peter Ruijters	Uden	Harrie de Wit	Eindhoven
12	Lies Wesseling	Berlicum	Jos de Jong	Oisterwijk
	Rob Geerts	Helmond	28 Tonny van de Rijt	St.-Oedenrode
	Annie van Doorn	Someren	Caroline Vernie	Maasbracht
14	Theo Weerman	Nuenen	Harrie Knoops	Heusden
15	Maria van Straten	Best	29 Henk Mikkers	Heeze
	Francé Verbakel-van Oosterhout	Helmond	30 Sjef van Gestel	Eindhoven
	Bert Vloet	Uden	Oktober	
16	Sjors Liebrechts	Heeze	2 Hennie Maathuis	Eindhoven
	Hannie Klumpkens	Eindhoven	3 Annemieke Rensen	Raamsdonksveer
	Hiep Boerma	Vlaardingen	Tonny Vogels	Uden
	Paardenkooper	Valkenswaard	4 Ria v/d Voort-Piek	Veldhoven
	Trijnie van de Schans	Eindhoven	Frans Peters	St.-Oedenrode
17	Jan Kvaestad	Sandes N	5 Harrie de Bont	Waalre
	Andre Geerts	Eindhoven	6 Annelies Westermann	Eindhoven
	Ferdi Schmidt	Oss	Theo van de Wiel	Veldhoven
18	Willem Geers	Vught	Ad de Klerk	Waalre
	Henk Verhagen	St. Michielsgestel	7 Jacqueline van Lochem	Eindhoven
	Piet Huyberts	St.-Oedenrode	8 Eduard Dix	Ede
	Henk Verhagen	St. Michielsgestel	Jans van Griethuizen	Hazerswoude
20	Ria van Gestel	St. Michielsgestel	Rien van de Rijt	St.-Oedenrode
21	Bert van Deursen	Rosmalen	9 Theo Lormans	Leunen-Venray
23	Theo Leysner	Eindhoven	Mariet Ahlers-Geurts	Eindhoven
24	Coby Cissen-van de Ven	Eindhoven	11 Jan van den Boomen	Eersel
	Sjef Koolen	Nederweert	Hans Promper	Helmond
25	Ria van den Bogaart	Helmond	12 Ruud van Woensel	O-W-Middelbeers
	Theo van Boxmeer	Boekel	13 Francien van Berkel	Erp
	Maria van Emden	Eindhoven	14 Anja van de Rijt	St.-Oedenrode
	Ineke van de Brouwer-v/d Wouw	Oisterwijk	15 Jan Slagboom	Son en Breugel
	Leo Buijtenweg	Eindhoven		
26	Arie Evegroen	Ouderkerk a/d IJssel		

Clubreizen

Weekend 22/23 september 2001

GR. AE

PROGRAMMA CLUBREIZEN 2001

Bouillon overnachting in Jeugdherberg

Clubreis juni 2001

Toon van Wordragen is meestal bereikbaar op ☎ 0495-537775. Mogelijk krijgt u het antwoordapparaat.

Tijdens dit wandelweekend is Toon bereikbaar op het mobiele telefoonnummer 0031 06 130 111 44

Controleer altijd of uw bevestigingsbrief eventueel een gewijzigde vertrektijd aangeeft.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument en Belgische francs. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie:

Toon van Wordragen

Juliana van Stolbergstraat 10

6006 ZM Weert, ☎ 0495-537775

E-mail: clubreizen@wandel-olat.org

Een herinnering aan onze overleden wandelvriend

Wim van Diessen

Oud voorzitter van de Noord-Brabantse Wandelsport Bond
Actief in de Boekelse gemeenschap en medewerker van Huize Padua

Wim, je stond aan de wieg van OLAT. Op 23 november 1967 was jij, destijds als secretaris van de NBWB, samen met Cornelis van Montfort en anderen aanwezig bij de oprichtingsvergadering van onze vereniging in café Rijken in het kerkdorp Olland. Ondanks dat het die avond zeer mistig weer was, ben je toen gekomen om OLAT te erkennen en aan te nemen als lid van de Brabantse Bond.

Na het overlijden van Jo Balster nam jij het roer over van de Noord-Brabantse Wandel Bond en jij gaf ook vele jaren gezicht aan deze Bond. Ook zal steeds in onze herinnering blijven hoe jij met de wandelgroep van Huize Padua op pad was. Als een herder met zijn schapjes. Als Bondsvoorzitter wist je je stempel te drukken op elke vergadering en mocht er iets niet lukken via de directe weg, dan wist jij vaak toch een weg te vinden om het doel te bereiken. Vaak was het opletten tijdens de vergaderingen, want een voorstel was zo ongemerkt door een vergadering gesluisd.

Wim je was een man die stond voor zijn zaak en ik waardeerde dat erg in je. We waren het niet altijd eens met elkaar, maar we stonden voor de wandelsport. Fijn vond ik de brief die ik in Bosnië van je heb mogen ontvangen.

Een groet van je zoon, die bij SFOR-9 onze voorgangers zat.

We zullen je missen, en ik ben er trots op dat ik vanuit jouw handen de Jo Balster plaquette heb gekregen. Een onderscheiding die ook jij geheel verdiend mocht ontvangen bij je afscheid als voorzitter.

Wim, wandel op je laatste weg, rust zacht.

Namens wandelsportvereniging OLAT

Theo Tromp, vanuit Bosnië.

CLUBKAMPIOENSCHAP OLAT

PER 19 AUGUSTUS x (VOORLOPIG)

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

1 Klaas Bakker	3580	27 Anne Radder	760	42 P.J.v.d. Meijs	280
2 Hugo Prinsen x	3485	28 Henk Plasman	700	42 Toos van den Boom	280
3 Kees Lambregts	3285	29 Stefan Gauer	610	42 H.Haring	280
4 Rolf Craanen	3085	30 Jans v Griethuizen	600	42 N. van der Hofstad	280
5 Michel v. Krimpen	3010	31 Jan Bruel x	560	42 A.v.Neerven-v. Extel	280
6 Paul Canters	2170	31 Trudy Taal x	560	42 Willem Steenbakkers	280
7 Theo Klanke x	2160	33 Ron Timmermans	550	42 A. Beekmans	280
8 Ronald van Oort	2040	34 Kees Mol	505	42 Jan Kvaestad	280
9 Hannie Klumpkens	1995	35 Jan van Boerdonk	480	42 Maria van Hoek	280
10 Henny v Megan	1905	35 Theo van Hammond	480	42 A. Beex	280
11 Piet de Ruijter x	1805	37 Bert Timmermans	400	42 Jan van der Zanden	280
12 Marcella Creemers x	1765	38 Ben Duin	390	42 M.H. van Eijk	280
13 Sjef Koolen	1660	39 J. van Dongen	385	42 Th. Gijzen	280
14 Frits Mennen	1600	40 Theo Tromp	300	42 Jaq van Steen x	280
15 Conny Raymakers	1590	40 Kees Punselie	300	67 Joop Krul	200
15 Huub Raymakers	1590	42 Ben Smeenk	280	67 Piet van de Laar	200
17 Frits v Duijnhoven	1490	42 Ria Vredembregt	280	67 Margriet Fischer	200
18 Frances Rouppe vd Voort	1440	42 Jose Schimmel	280	67 Jet van den Bersselaar	200
19 Nancy Buckx	1300	42 Gerrit Legierse	280	67 Jan Soetens	200
19 Riet Emans	1300	42 Louis Beckx	280	67 Anton Leijgraaf	200
21 Ad Verbakel	1115	42 Wim vd Wittenboer	280	67 Johan v/d Hoogenhoff	200
22 Evert v. Ampting	960	42 H.C Mikkers	280	67 Ad van Asten	200
23 Henk Vink x	945	42 J.M.C. Bouwe-vd Pol	280	67 Ton van Dijk	200
24 Boetje Huliselan	880	42 J.v.d. Akker	280	67 Theo Beelen	200
25 Wim Brooymans	860	42 Wil Reefs	280	77 Antoon Asveld	150
26 Ad Mollen x	840	42 Fred Fisser	280	78 Chris Sluijter	50

PROGRAMMA OLAT CLUBKAMPIOENSCHAP SEPTEMBER 2001

en start nieuwe seizoen 2001 - 2002

Lange afstand tochten (puntenhonorering bij afleggen van reglementaire afstand)

<u>14 op 15 september</u>	K. M. Bergeijk	80 km	22.00 uur	Gouden Leeuw	finish 280 pt	KW
<u>14 op 15 september</u>	K.M. Haaksbergen	80 km	22.00 uur	Hibbertstraat 6-8	finish 280 pt	KW
<u>15 op 16 september</u>	Nijmegen-R'dam	160 km	11.00 uur	Daalsehof 2 N'megen	finish 450 pt	LDW
<u>29 op 30 september</u>	A'dam-Tilburg	125 km	15.00 uur	Radioweg 62 A'dam	finish 325 pt	LDW

De tocht Amsterdam-Tilburg is de laatste die meetelt voor het seizoen 2000-2001.

De eerste tocht voor ons kampioenschap 2002 is de Nacht van Bocholtz op 26-27 oktober 2001, 100-110 km, start 22.00 uur, Cafe 'Oud Bocholtz', Past. Neujeanstraat 11 te Bocholtz. Te behalen: **200 punten +afstand**.

Op **16-17 november** vervalt de Schaarse Bergentocht, hiervoor in de plaats komt de uitgestelde Euraudaxtocht van 30 maart j.l. de **7^e Nacht van Arnhem** over **75 km en 100 km**. PMT Deeldensweg 28 Schaarsbergen. 22.00 uur. Alleen de 100 km telt mee voor ons clubkampioenschap met 300 punten.

De eerste prestatie/wedstrijd is op 4 november RWV Langepad 16 R'dam-Kralingen. Start 11.00 uur 10 km.

Om te worden opgenomen in het clubkampioenschap moet u met het onderstaande rekening houden:

Na deelname aan 'n tocht dient u zich telefonisch of schriftelijk te melden bij de redactie van OLAT-Nieuws

Indien u gelijktijdig met uw melding een finishtijd binnen de 12 uur (verstrekkt door de organisatie) kunt overleggen, krijgt u extra bonuspunten afhankelijk van de gerealiseerde tijd.

☎ 0499-473767 (e-mailen kan ook): a.h.van.asten@hccnet.nl of Paul Canters op mobiel ☎ 06-16885375.

De Sectie Lange Afstand van de KNBLO heeft de volgende onderscheidingen toegekend:

Kennedy Walker Brons 5x

Henk van Peski		3831	XS	Leusden	22
Evert van Ampting	OLAT	5222	BH	Den Bosch	38
Henk Vink	OLAT	4209	SC	Schelluinen	21

Kennedy Walker Zilver 10x

Gerrit van Oort	OLAT	4225	PC	Noordeloos	14
P.T. Mooij		6932	MB	Westervoort	47

Kennedy Walker Goud 15x

Nancy van Oort	OLAT	4225	PC	Noordeloos	14
----------------	------	------	----	------------	----

PS: Wandelaars, die in het bezit zijn van de Gouden Kennedy Walker, kunnen doorgaan met stempelen voor een speciaal Kennedy Walker Diploma voor respectievelijk 25 - 40 en 50 reglementair afgestempelde Kennedymarsen. Dit speciale Kennedy Walker diploma is vanaf januari 2002 beschikbaar.

Kalender snelwandelen:

september
29 Best Generaal Michaëlis Baanwedstrijden Aanvang 13.00u Kunststofbaan sportpark "Naestenbest", Pr. Irenelaan 20, Best. Afstand: 5.000m
oktober
14 Tilburg RWV Nederlands Kampioenschap 50 km snelwandelen op de weg. Informatie bij Philip Krul
27 Eindhoven PSV Baanwedstrijden Aanvang 12.30u Kunststofbaan sportpark "De Hondsheuvels", J.C. Dirxpad, Eindhoven. Afstanden: 3.000m en 5.000m
november
04 Rotterdam RWV Wegwedstrijden Aanvang 11.00u Rondje in het Kralingse Bos van 906m. Melden voor 10.15u in de kantine van de kunststofbaan aan het Langepad, Rotterdam-Kralingen. Afstanden 1 tot en met 10 kilometer. Ook prestatiewandelaars kunnen meedoen. Limiet is 1u 30min.

Nieuwsflitsen: door Philip Krul

Juniorenkampioenschappen op de baan te Uden

Zaterdag 23 juni deden er acht junioren mee aan de snelwandelingkampioenschappen voor A- en B-jongens over een afstand van 5.000m. Vorig jaar hadden we slechts vier starters. Bij de A-junioren werd Ron Timmermans, wandellid van OLAT, met een tweehonderd meter voorsprong kampioen, terwijl de RWV-er Robert van Bremen tweede werd. Bij de B-jongens

zegevierde Vincent Onos van SAV voor de RWV-leden Jacques van Bremen en Jaap van Broekhoven. De strijd om het brons werd pas in het laatste rechte stuk beslist. Toen schudde Jaap zijn clubgenoot Ronald Maas van zich af. We zullen er alles aan moeten doen, om volgend jaar tien starters aan de streep te krijgen.

Baanwedstrijden Generaal Michaëlis te Best

Tijdens deze wedstrijd op zaterdag 30 juni werd de eindstand van de snelwandel-wisselbokaal 2000-2001 bepaald. Negen-tien jaar geleden nam Theo Tromp het initiatief voor deze "wedstrijd", die voor teams en individuen tegenwoordig van 1 juli tot en met 30 juni loopt. De bedoeling is het deelnemen aan juist de kleinere snelwandelwedstrijden te stimuleren door het toekennen van punten aan alle finishers tijdens wedstrijden in ons land. Dit jaar hadden we voor het eerst ook een Jeugdwisselbokaal voor wedstrijden, waaraan alleen pupillen en junioren kunnen deelnemen.

De baanwedstrijd over 5.000m werd gewonnen door Marcel van Gemert. Kees Lambregts (OLAT) finishte als derde en was de rapste veteraan. Ron Timmermans eindigde als achtste en vader Bert eiste de zestiende plek voor zich op. Organisator Henk Plasman stopte na duizend meter. Na afloop bleek de RWV de verenigingsbokaal gewonnen te hebben met een voorsprong van elf punten op Unitas. De laatste jaren had Unitas deze verenigingsprijs steeds gewonnen. Het OLAT-team bestond dit jaar uit alleen Kees Lambregts. In zijn eentje finishte hij bij de verenigingen toch

als elfde. Bij de individuen was Kees veertiende. Pedro Huntjens van Unitas won, terwijl Ron Timmermans elfde, Henk Plasman vijftiende en Bert Timmermans negentiende werden. Ondanks zijn half jaar gedwongen rust door groei-problemen eindigde Marco Timmermans nog als dertigste!

Wegwedstrijden Amsterdam: Europese Kampioenschappen onder de 23 jaar.

Bij deze wedstrijden over 20 kilometer in het Amsterdamse Bos werden uitstekende prestaties geleverd. Het parkoers bestond uit twee asfaltpaden naast elkaar met een doorsteek, zodat er een ronde van precies een kilometer ontstond. Bij de mannen won Juan Manuel Molina (ESP) in 1.23.03. Dat was meteen de een na beste prestatie ooit in ons land geleverd. Alleen Bobby O'Leary (IRL) was in 1992 te Sint-Oedenrode met 1.21.51 sneller. Tweede werd de Rus Stepan Ioudin met 1.23.10 en derde de Spanjaard Jose D'Dominguez met 1.23.16. Met de eerste zeven finishers binnen een minuut was het een uiterst spannende wedstrijd, die pas in de laatste kilometer beslist werd. De zestiende en laatste binnenkomer was A. Launikonis (LIT) met 1.30.23. Deze prestatie is nog goed voor de vijftiende plaats op de nieuwe lijst allertijden van wedstrijden in Nederland. Wel een bewijs, hoe hard het ging. Voorts werd er mooi gewandeld door het merendeel van de mannen. Slechts twee hoefden er gediskwalificeerd te worden. De negentien vrouwen startten daarna voor hun twintig kilometer. Omdat de twintig kilometer voor vrouwen tijdens het Europese veteranenkampioenschap te den Haag eind mei

Uitlopen na de Vierdaagsen

Op zaterdag 21 juli was er een drieduizend meter op de baan van Unitas in Sittard. Na de beide Vierdaagsen wordt speciaal voor een kortere afstand gekozen. Veertien mensen waagden zich op de baan. Bert Timmermans begon aan een

Recordwedstrijden in Spijkenisse

Op zaterdag 11 augustus organiseerde de RWV op de kunststofbaan van av Spark in Spijkenisse Recordwedstrijden. Naast een serie persoonlijke en clubrecords sneuvelen er drie Nederlandse Records. Marcia Onos (RWV), sinds een maand vijfenveertig, verbeterde het nationale record van Marleen Radder op de 3.000m tot 16.08,6. Joop Wissink (RWV) en uitkomend in de klasse M75 miste na een te snelle start, waarbij hij zich buiten adem

Honderd Engelse Mijl

Van zaterdag 4 op zondag 5 augustus werd in Colchester (GBR) de Honderd Mijl georganiseerd. Dat gebeurde op een ronde van bijna twee mijl (3,2 kilometer) in een kasteelpark. Ruim dertig mensen gingen van start en vijftien haalden de 161 kilometer binnen het etmaal. Twee Oekraïners werden gediskwalificeerd. De Engelsen Bob Dobson (19.46.11) en Richard Brown (19.50.39) bleven binnen de twintig uur. Ver-rassend was de derde plaats van RWV-lid Huib van Broekhoven, die na 20.08.47 finishte en als eerste nieuwe Centurion de Hew Nelson Trophy won. Sandra Brown werd de beste vrouw en zij had 20.36.45 nodig. Op de vijfde plaats

Wegwedstrijd in Roosendaal

Woensdag 15 augustus werd door Thor een tien kilometer georganiseerd voor vijftien snelwandelaars. Vroeger deden er regelmatig prestatiewandelaars mee, tegenwoordig zien we die helaas niet mee. Er wordt gestart naast de baan en na vier rondes in de polder komt iedereen terug voor een finish in laan zes van de kunststofbaan. Het was vreselijk heet (de

Bij de jeugd ging de eerste wisselbokaal naar Jordi Huntjens, zodat beide wisselbekers dit jaar in huize Huntjens staan.. De enige buitenlander met een prijs was junior Koen Schepers van Duffel (BEL), die bij de jeugd tiende werd.

1997 de eerste grote vrouwenwedstrijd over deze afstand was, wisten we tevoren, dat de ranglijsten volledig vernieuwd zouden moeten worden. De wedstrijd was minder spannend dan bij de mannen. De twee Russinnen met de beste inschrijftijden, haalden hun niveau niet. De verschillen in stijl tussen de deelneemsters waren veel groter dan bij de mannen. Maar het ging wel erg hard. Enige weken later zagen we na de Wereldkampioenschappen in Edmonton (CAN), dat de eerste zes vrouwen van Amsterdam in Edmonton met diezelfde tijd in de toptien geëindigd zouden zijn! Kampioene werd de Italiaanse Elisa Rigauo met 1.29.54. Een tijd, die tot op heden slechts twee Nederlandse mannen hebben overtroffen! Tweede finishte Rytta Turava uit Witrusland met 1.30.15 en brons was voor de Russin Larissa Sofronova met 1.32.06. Teleurstellend was, dat er zo weinig Nederlandse snelwandelaars op deze zondagmorgen in het Amsterdamse Bos waren. Hier kon je zien, hoe mooi en spannend snelwandelen kan zijn. En zo'n wedstrijd krijgen we (helaas) de eerste jaren zeker niet meer.

nieuwe serie persoonlijke records, want hij was in die week vijfenveertig jaar geworden. In de prestatieklasse startte OLAT-lid John van Puyvelde. Na afloop werden de prijzen voor de Snelwandelsisselbokaal uitgereikt.

wandelde, de limiet voor het record op de 5.000m. Hij herstelde gelukkig door rustiger te gaan snelwandelen en vestigde twee Nederlandse Records. In twee uur kwam hij tot 14.885 meter en de 20.000m voltooide hij in 2.41.54,8. Henk Plasman finishte na twee uur als tweede met 22.030 meter achter Pedro Huntjens met 22.747m en voor Richard Leijenaar met 21.642m.

kwam als tweede Nederlander Marcel Dekker binnen in 21.24.57. De derde nieuweling was de Belg Robert De Wolf, die met 22.43.10 op de tiende plaats eindigde. Frans Leijtens, sinds kort in Delft afgestudeerd als ingenieur (23.28.18) had te weinig kunnen trainen en finishte op zijn routine. Hans van der Knaap had een eerst vijftig mijl in 10.19 en deed 13.19 over de tweede vijftig mijl. De verenigingsbeker ging naar de RWV met het team bestaande uit: Huib van Broekhoven, Marcel Dekker en Robert De Wolf. Helaas moesten Ronald van Meensel en Gerrit de Jong de strijd staken.

heetste dag van het jaar) en daarom startten diverse mensen niet. Ze vonden het niet verantwoord en dat is te begrijpen. Niemand van de snelwandelaars zette dan ook een goede tijd neer. Henk Plasman werd derde met 54.21, Kees Lambregts vijfde met 57.55 en Bert Timmermans twaalfde met 1.06.58.

**Met een hartelijke groet,
Philip Krul**

WANDELEN OP DINSDAG

Het zomerprogramma loopt vrijwel op z'n laatste benen zodat het tijd wordt u te informeren over de plannen voor het a.s. herfst/winterseizoen. Al zijn er uiteraard wandelingen te over toch is het nog een flinke klus om een serie wandelingen samen te stellen, die aan de ooit gestelde voorwaarden voldoet, zoals verspreid over de regio, van toegesneden lengte, niet te nat ook niet te droog, niet saai, liefst nieuw en op z'n minst in kaart gebracht met liefst nog een horecagelegenheid in de buurt en ga zo maar door.

Maar hoe dan ook, onze afwegingen leveren het onderstaande eensgezinde programma op. Sommigen onder u zullen ongetwijfeld herhalingen aantreffen, die echter voor anderen onbekend zijn. Maar voor een ieder geldt, dat er enkele volkomen nieuwe tochten op de lijst prijken.

Wellicht ten overvloede nogmaals de spelregels in een notendop:

- Start klokke tien, voorzien van leeftocht en hondje thuislaten.
- Tochtlengte \pm 20 km, tempo \pm 5 km/h.
- Gids voorzien van routebeschrijving - ook bij improvisatie - gaat altijd voorop.
- Secondant, eveneens met routebeschrijving, voert de achterhoede.
- De wandeling heeft 'n recreatief karakter met tijd voor 'n bezienswaardigheid, immers:

Wandelen is het stilstaan bij dingen onderweg

En voor de wat verdere toekomst: wie suggesties heeft m.b.t. nieuwe wandeltochten vindt een open oor bij de initiatiefgroep. Veel wandelgenoegeen moge uw deel zijn!

Christiaan Koehler namens de initiatiefnemers: Truus, Joop, Jos en Theo.

Winterprogramma 2001-2002

DATUM	ROUTE	STARTPLAATS	STARTPUNT	ADRES	opmerking
18-sept	Warmbeekvallei	Borkel en Schaft	Achelse Kluis		
2-okt	Savelsbos	Maastricht	NS Station		Vetrek 10.30 uur
16-okt	Strabrechtse heide	Heeze	Café De Zwaan		
30-okt	"Rondom Stramproy"	Stramproy	R.K.Kerk		
13-nov	Huygevoortroute	Oostelbeers	café "deToverstaf "	Andreasstraat 10	
27-nov	Brekxse Hovenroute	Moergestel	R.K.Kerk	St. Jansplein	
11-dec	Kranerijtroute	Gemert	VVV kantoor	Ridderplein	
25-dec	Géén wandelen				
8-jan	Woekensroute	Oirschot	café 't Vrijthof	Molenstraat 6	
22-jan	Abdijroute	Valkenswaard	Venbergse molen	Molenstraat 211	bespreken in okt
5-feb	De Liskes	Bergeijk	café de Vier Linden	Eijkereind 29	
19-feb	Heeze/Leenderoute	Heeze	café de Gouden Leeuw	Nieuwendijk 5	
5-mrt	IJzerenmanroute	Vught	Natuurbad IJzeren Man	Boslaan 45	
19-mrt	Maashorst	Nistelrode	zoekerscentr. Slabroek	Erenakkerstraat	

Meer info?

Bel Truus 040-2110413 of Jos 0495-535848

WANDELAARS OP DINSDAG

Op 12 juni klokke tien starten 24 opgewekte wandelaars bij het NS Station in Oisterwijk voor de "Hondsbergroute", maar niet voordat Albert van der Schans de groep op de kiek heeft gezet.

We hebben inmiddels al heel wat voetstappen in dit fraaie vennengebied en de aangrenzende Campina gezet maar niet-temin heeft deze route ons verrast met tot dusver onbekende schitterende plekjes natuurschoon.

Idyllische kleurrijke doorkijkjes met bloeiende waterlelies vormen een voorproefje van wat ons op 10 juli te wachten staat. Dan zal Ria van Gestel ons verrassen met de "Waterlelietocht" rondom St. Michielsgestel, ware het niet dat zij helaas haar voet heeft gebroken.

Voordien lopen we eerst nog op 26.6 de prachtige Heideroute

o.l.v. Harrie Rooijmans en Tini Snoeis, met als vertrekpunt de onvolprezen "Hut van Mie Pils".

En wie zit daar s'morgens op het terras om ons een fijne wandeltocht toe te wensen? R i a ! Is dat niet geweldig? Ja zeker, maar daar blijft het niet bij. Wanneer we op 10.7 het trefpunt café "De Zwaan" in St. Michielsgestel binnenstappen zit ze gebruid door de zon, blij van geest en 24 uur eerder ontdaan van haar gipsballast ons al weer op te wachten.

En alsof de duivel er mee speelt is ons niet alleen de aangekondigde "Waterlelietocht" door de neus geboord maar bovendien laat Jos, de gids voor de alternatieve "Broek en Donkroute" het ook nog eens afweten wegens een vervelende armblessure. (Met onze beste wensen voor een spoedig herstel.)

Maar Kees zal Kees niet zijn wanneer hij niet als een soort Pater familias een groep van maar liefst

v- -i- -e- -r- -e- -n- -d- -e- -r- -t- -i- -g opgewekte Wod's (Wandelaars op dinsdag) als ganzen achter elkaar over de smalle paadjes langs de oever van de slingerende Dommel weet te loodsen op weg naar de onvergetelijke mooie uitzichten bij de Zuidderplas en die over de contouren van den Bosch; wat 'n rijkdom aan schoons!

En waar is het beter toeven en de knapzak aanspreken dan aan de oever van deze plas of zoals een foto van Albert het zo treffend weergeeft, ergens in 't groen van een naamloos bos.

Tot slot: we gaan ons opmaken voor het herfst- en winterprogramma. Liefhebbers, die graag 'n tocht willen adopteren kunnen hun wensen bij Truus kenbaar maken. We zijn benieuwd!

Christiaan Koehler

LAATSTE NIEUWS VAN WANDELWEGEN

Op 18 juni heeft het Wandelplatform LAW een nieuwe wandelgids van het Oeverloperpad gepresenteerd en gelijktijdig is dit oorspronkelijke OLAT-wandelpad, dat nu geheel is gerenoveerd, voor het publiek opengesteld. Het Oeverloperpad loopt van Rotterdam naar Leerdam v.v.

Nauwelijks twee maanden later verscheen bij het Wandelplatform LAW de vernieuwde wandelgids van het Peellandpad, dat in 1995 door de OLAT-vrijwilligers Ad Verbakel en Toon Vissers werd ontworpen. Evenals het Oeverloperpad, wordt het Peellandpad beheerd door vrijwilligers van wandelsportvereniging OLAT. Het Peellandpad loopt van 's Hertogenbosch naar Roermond v.v. en zoals de naam doet vermoeden dwars door de Peel.

Beide wandelgidsen zijn te koop in onze wandelboetiek en bij onze adverteerders.

Internationale Kempische Wandel Dagen

Voor je het weet is het alweer voorbij, hoe vaak denken we dat allemaal niet.

In de dagelijkse werkelijkheid is dat ook zo.

Maandelijks vergaderen om de organisatie op peil te houden en te verfrissen, aan te passen.

Dan is het 2 augustus en starten de Internationale Kempische Wandel Dagen.

Dit jaar niet gezegend met uitzonderlijk mooi weer, maar diverse malen per dag een regenbui tegen het stof.

Ondanks alles: prima wandelweer met goede temperaturen en wederom mooie parkoersen in de omgeving van Geldrop.

De wandelaars zijn tevreden en enthousiast.

De deelname is zoals u kunt zien in de onderstaande tabel op een gemiddeld niveau, niet meer en niet minder.

Wat echter zeer opvallend is, is dat meer dan 60% van de wandelaars geen lid is van OLAT

Waar zitten onze trouwe OLAT leden, komen die alleen op de winterserie?

Kom in 2002 naar Geldrop en overtuig uzelf van de :

sfeervolle

sportieve

en

sublieme

Internationale Kempische Wandel Dagen

Natuurlijk wil ik dit stukje niet beëindigen zonder een **dankwoord aan al die vrijwilligers** die de organisatie van deze 18de editie van de **Internationale Kempische Wandel Dagen** hebben doen slagen.

Ik hoop u allen - wandelaars en vrijwilligers - in 2002 weer terug te zien.

Joop Wesseling

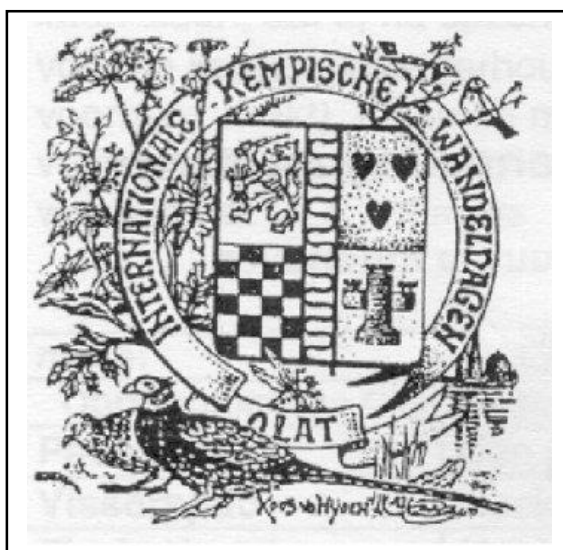
Voorzitter Internationale Kempische Wandel Dagen

Sprekende cijfers betreffende de Kempische Wandeldagen

1998	3 daagse	2 daagse	1 dag	Totaal
35 Km	215	48	168	431
25 Km	240	70	221	531
15 Km	153	54	232	439
Totaal	608	172	621	1401

1999	3daagse	2daagse	1dag	Totaal
35 Km	222	48	116	386
25 Km	211	65	224	500
15 Km	157	45	216	418
Totaal	590	158	556	1304

2001	3daagse	2daagse	1dag	Totaal
35 Km	165	61	125	351
25 Km	229	66	244	539
15 Km	116	61	244	421
Totaal	510	188	613	1311

Deelnemers

Kempische Wandeldagen 1984 t/m 2001

	Jaar	3 daagse	2 daagse	1 dag	Totaal	Verschil	%
1	1984	246	84	80	410		
2	1985	398	78	175	651	241	58,78
3	1986	470	140	194	804	153	23,50
4	1987	575	117	283	975	171	21,27
5	1988	643	167	338	1148	173	17,74
6	1989	688	136	444	1268	120	10,45
7	1990	647	94	268	1009	-259	-20,43
8	1991	742	160	589	1491	482	47,77
9	1992	395	417	389	1201	-290	-19,45
10	1993	732	166	495	1393	192	15,99
11	1994	627	122	536	1286	-107	-7,68
12	1995	703	126	517	1346	60	4,67
13	1996	714	170	685	1569	223	16,57
14	1997	762	200	735	1697	128	8,16
15	1998	608	172	621	1401	-296	-17,44
16	1999	589	158	556	1303	-80	-5,71
17	2000	1011	179	440	1630	327	25,10
18	2001	510	188	613	1311	-319	-19,57
	Totaal	11060	2874	7958	21893		
	Gemiddeld	614	160	442	1216		

Nuenen Park: Vincent van Gogh

18^e Kempische Wandeldagen, vooral gezellig

Door Ad van Asten

Het eerste weekend van augustus is aangebroken. Tot en met donderdag is het hoogzomer en vallen de mussen van het dak. Dan slaat het weer om, en op vrijdag is het in eerste instantie regenachtig.

Als ik om kwart over acht bij sporthal De Kievit in Geldrop kom, is net de eerste groep wandelaars op de 25 km vertrokken. Het is rustig. Alleen de dienstdoende vrijwilligers zijn bezig orde op zaken te stellen.

Joop Wesseling, de voorzitter van deze Kempische Wandeldagen straalt optimisme uit. Hij heeft nog geen kijk op het aantal deelnemers, maar om zeven uur toen de 35 km van start ging, was het redelijk druk, en ook bij de 25 km ziet het er goed uit.

Ik schrijf in op de 35 km voor alle drie de dagen. Ik krijg een routeboekje waarin de parkoersen van de drie afstanden: 15 - 25 en 35 km voor vrijdag, zaterdag en zondag overzichtelijk staan vermeld. Met een voorwoord door de Burgemeester van Geldrop: Mevrouw P.H.M. Jacobs en de voorzitter van OLAT Marinus van Roosmalen ziet het boekje er officieel uit. Beide personen wijzen op de inzet van de vrijwilligers zonder wie deze Kempische Wandeldagen niet de bijzondere uitstraling en voortdurende belangstelling van de wandelaars zouden genieten.

NUENEN

Tegen halfnegen ga ik op stap. Na een korte aanloop door een wijk kom ik al meteen in de vrije natuur en dat zal vandaag zo blijven. Al vlug loop ik de wandelaars op de 25 km achterop en tref diverse bekenden. De lichte regen trekt vlug weg, maar het blijft zwaar bewolkt. Na een klein uurtje bereik ik de eerste verzorgingspost. Diverse drankjes en vlaai zijn de handelswaar, die voor fiches gekocht kunnen worden. Handig. Ook deze vrijwilligers hebben voor iedereen een vriendelijk woord.

De route gaat verder door de bosrijke omgeving van de

Papenvoortse en Geeneindse heide bij Gerwen, waar zo hier en daar een aardig vennetje opduikt of een onverwacht landhuis tussen de struiken te zien is. Na 17 km weer een verzorgingspost met bekenden: nu bemant door de iets oudere garde!

Even worden we gestopt door een kanaal, maar na enig zoeken vonden de bouwers ook hier al

vlug het groene terug. Met uitzondering van de Nieuwe dijk, die van geen ophouden weet, blijven we genieten van de omgeving.

De regen neemt voor vandaag afscheid met een flinke plensbui, maar gelukkig is die voorbij als de pijlen mij het Nuenens Broek insturen. Het gras langs de sloten is door mijn voorgangers al helemaal plat getrapt; wel prettig om zo achter een groep aan te wandelen, maar het is ook oppassen voor de gladde plekjes.

Het zonnetje is er weer bij gekomen en een wandelaarster besloot even gebruik te maken van de gelegenheid om een middagdutje te doen!

De binnenkomst in Nuenen heeft als altijd allure: we wandelen door een weids park (de achtertuin van onze correspondent ter plaatse: Piet Royackers) en komen dan al vlug in het zogenaamde Park waar Vincent de wacht houdt, hier is voor

de wandelaars een grote rust gepland in 'café Schafrath'. Er heerst een gezellige drukte en alles duidt erop dat het 'meerreizend stamclubje' iets te vieren heeft. Na een pilsje tegen de dorst, maak ik dat ik weer op weg kom. We verlaten Nuenen via Enode - een openlucht zwemaccommodatie - en Eeneind - een buurtschap - en komen bij de laatste veldpost voor vandaag. De Collse watermolen is zo'n plekje waar de trouwfotograaf zijn plaatjes maakt, vandaar dat op het moment dat ik de drinkkraam passeer slechts de helft van de verzorgsters aanwezig is. Even is er tijd voor Toon, die de nieuwste outfit toont voor de lopers uit de Amsterdamse gloeilampenbranche tijdens de Vierdaagse van volgend jaar.

Een uniek stukje natuur langs de kleine Dommel brengt ons dan terug in Geldrop en hiermee zit de eerste dag erop.

LIEROP

De anekdote gaat: dat de volgende morgen zo tegen zeven uur de regen met bakken uit de hemel valt, als Joop Wesseling de vingers even naar buiten steekt en met blijdschap constateert dat het een lekker weertje is om de haastigen op de 35 km op weg te sturen. Die discipline heeft hij,

volgens de insiders, bij de Vierdaagse onder de knie gekregen!

Ik start om kwart over acht, als het weer flink is opgeklaard en het zonnetje erbij is gekomen. Onze eerste stappen gaan door een wijk met straatnamen die duidelijk maken dat Geldrop een groots verleden in de weverijbranche heeft gekend. Onze parkoersbouwers hebben weer een aardig uithoekje gevonden om Geldrop te verlaten en meteen treffen we ook de eerste verzorgingspost. Dan gaan we de bossen in en vlug daarna verkennen we de Lieropse hei. In m'n enthousiasme maak ik hier ergens een foto en terwijl ik het lint van de 25 km-wandelaars volg mis ik de splitsing van de 35 km. Dat kost me een dubbele 2.5 km want ik zit in de klasse die nog wel eens een vergissing wil herstellen. Ik heb er geen spijt van gekregen. Het ene na het andere mooie plekje passeert de revue.

Er is een gedwongen routewijziging aangebracht, maar dat blijkt niet zichtbaar ten nadele van het parkoers te zijn. Ergens in bossen, met een bekende Somerse camping, treffen we weer een verzorgingspost waar de reeds eerder genoemde oudere garde de verzorging van de 35 km-wandelaars uitvoert. Zelfs op het parkoers vinden we vandaag de humor. Op een zeker moment heeft Ad Verbakel een pijl aangebracht op een sluisbalk midden in een waterloop. Velen ontgaat even het doel van die pijl en volgen een afbuiging van het pad langs een maïsveld, de bedoeling is echter dat we

HEEZE

Op de laatste dag zitten de fuchsia's ons dwars, waardoor de geplande doorgang door de kasteeltuin achterwege moet blijven. De Dommel brengt ons buiten het dorp en al vlug zitten we op de hei, die we voor vandaag als 'de Strabrechtse' krijgen aangeduid.

Tot m'n blijde verrassing tref ik hier Sjef uit Budel, die vandaag met zijn dochter de wandeling meemaakt. Hij laat mij de hartelijke groeten aan alle bekenden overbrengen. Bij deze dus!

Op een parkeerterrein is een rustpost ingericht, waar de vrijwilligers weer druk in de weer zijn. Lies heeft haar dienst er al opzitten als ik langskom en zij gaat terug naar het startbu-

rean. Zo'n dikke 700 wandelaars hebben op deze eerste wandeldag genoten van prachtig parkoersen variërend van 14.6 km, 25.5 km tot 36.6 km.

een duik nemen onder een bladerenheg door en ons pad vervolgen door de houtwal. Na nog een mooi knuppelpaadje en een gehuchtje met enkele typische langgevel boerderijen bereiken we Lierop.

Hier is de rustpauze gepland in 'café van Oosterhout'.

Vreemd is echter dat de geplande controlepost zich elders in het dorp bij een café heeft geposteerd, waardoor veel wandelaars in de war worden gebracht en natuurlijk ook ons pauze-café niet de verdiende respons krijgt.

De terugweg heeft nog diverse aardige plekjes voor ons in petto. Onderweg tref ik Hannie die nu eens niet met het vluggere en verre genre bezig is, maar met haar maatje het toeristische doel van deze Kempische wandelingen in praktijk brengt: wandelen, zien en genieten. We maken even een afspraakje voor het wandelweekend naar de Ardennen in september.

De laatste rustpost is dezelfde als vanmorgen, maar nu met een nieuwe bezetting. Het is er gezellig en nog aardig druk. De laatste kilometers leiden langs 'de Aardborsthoeve' waar een 'vrijwillige' stop tot de mogelijkheid behoort; de weg rechtdoor brengt ons na een paar kilometertjes evenwel direct bij de finish. Hier kunnen de liefhebbers nog nagenieten met 'een muzikje'.

De '15' was vandaag 15.4 km, de '25' ruim gemeten 28.3 km en de '35' goed op maat met 35.4 km.

rean om de gasten Johan Willemstein en René Gerhardt van het KNBLO-hoofdbestuur te begeleiden. Die heren moeten af en toe ook eens oefenen om elders goed voor de dag te komen.

Nu we op de hei zitten, is er dus voldoende ruime blik. Je ziet zo dat er op dat moment niet zo heel veel wandelaars voor of achter je zitten; deze zondag schijnt meer voor de sportfietzers te zijn gereserveerd, we moeten immers regelmatig het hazenpad kiezen als er weer zo'n colonne langs wil. Zo heeft iedereen z'n hobby, maar ik dacht dat zij ook al alle verharde wegen opeisen!

Na 16 km treffen we onze 'grijze' vrijwilligers en we mogen hen hartelijk danken voor de inzet tijdens deze drie wandel-

dagen. Vol overtuiging garanderen ze dat ze er volgend jaar zeker weer bij zijn!

Als we in de Herbertusbossen wandelen beginnen de wolken er steeds dreigender uit te zien, en zo ongeveer bij de ijskelder gaan de sluizen open. Van daaraf naar de rustpauze in 'De Gouden Leeuw' is toch nog een aardig eindje. Zonder paraplu kun je met zo'n bui dat stukje droog aan je lijf wel vergeten.

Op deze post fungeert de 'blarenprikker' eveneens als 'controleur'. Iedereen is hier dan ook happy, hetzij met een droog onderkomen dan wel met een aangenaam verpozen, ook al waren onze 'meereizende' stamwandelaars nu eens niet compleet.

Samen met Hein uit Bladel doe ik de laatste bossen van dit wandelweekend en bij de wagenrust zijn ook de laatste fiches aan de beurt. Ook jullie op deze post allemaal bedankt voor deze drie dagen verzorging en graag tot een volgende ontmoeting.

We naderen Geldrop, en dachten we dat 'De Manege' of 'De Smelen' het enige vertier in deze uithoek te bieden heeft dan vergissen we ons, een heuse brasserie staat daar niet onopvallend te pronken.

Na een slotwandeling door het dorp komen we weer aan de finish. En velen genieten nog even na in de sfeervolle entourage van "De Kievit" met dank aan de kantinebeheerder en zijn mensen.

De 15 was na 16 km binnen, de 25 deed 400 meter extra en de 35 mocht zelfs 2.3 km extra genieten.

Ook iedereen op het startbureau weer bedankt en tot kijk er-

gens bij een van de vele activiteiten van wandelsportvereniging OLAT.

Een speciaal woord van dank aan Ad Verbakel en Hein Lenders die de parkoersen voor deze wandeldagen hebben ontworpen. Ze waren prachtig, alle drie de dagen, ook al mag de zaterdag van mij een extra bonus krijgen. Pijlers, jullie werk was voorbeeldig en dat stelde ons in staat ombekommerd te wandelen.

Graag weer tot volgende jaar als op 2-3-4 augustus de 19^e Kempische Wandeldagen worden gehouden.

DEELNEMERS VIERDAAGSE NIJMEGEN 2001

F. Mostert	40	W.H.F.D. Kennis	19	L.V. Wesseling	13
P.A. Selten	39	W.A.M. Peters	19	J.M.G. Beekmans	12
H.T.J.M. Goossens	38	M.J.D. Janze	18	J.M. Bruel	12
C.B.O. Dedel	32	W.A.M. Timmers	18	H.J.M v/d Haring	12
J.F. v/d Zanden	29	W.L.M. Brooymans	17	H.M. Jacobs	12
J. Rottier	29	M.J. van Stratum	17	J. Klumpkens	12
C.F. v/d Boom	27	W.A.J. Timmermans	17	A.J.M.T.H Leijgraaf	12
B. Timmermans	26	W. van Coenen	16	C.H.J.M. Snoeijen	12
B.S. Duin	25	J.A. v. Griethuizen	16	A.J.M. van Dijk	11
G.C. Legierse	24	C.J.E.M. Mol	16	J.L. van Dongen	11
P.A.C. de Ruijter	24	M.R. v/d Sleenwen	16	J.G.M. Neggers	11
A.J.G. Schenkelaar	24	J.J.E. v/d Hoogenhoff	15	P.F. Roijackers	11
P.A.M. v/d Ven	24	P.M.A. Mathijssen	15	J.H. Soetens	11
W.J.H.H. v/d Wittenboer	24	A.C. v/d Waal	15	L.G.J. Kerkhof	11
C.C. Helder	24	J. Duizer	14	G.J.P. Bakker	10
A.M.M. van Boerdonk	23	J.Krul	14	A.W.M. Couwenberg	10
W.J.I. Kluijtmans	23	W.P.H. v/d Laar	14	J.M.F. Cissen	10
A.J. Verbakel	22	W.A. Timmermans	14	W.A.J. Gevers	10
H.A. Frijters	21	F. Rouppe v/d Voort	14	P.H. Huiberts	10
K. Bakker	20	S. Derks	13	A.J.P. v/d Heuvel	10
A. van Heijningen	19	C.J.M. Marijnissen	13	G. Mathijssen	10
A.H. van Asten	19	A. van Neerven	13	A.M.J. Mollen	10

M.M.L. Neggens	10	B.H.G. Smeenk	6	H.G.J. Goorman	2
W. Coolen	10	Marco Timmermans	6	W.A.M. van Eert	2
T. Klanke	9	R. Craanen	6	A.A.A. Frijters	2
R. v/d Rijt	9	L.C. v/d Broek	5	N.C.v/d Heuvel	2
R. Menteng	9	V.A. van Heijningen	5	G.M.P. v/d Hagen	2
F. de Weeger	9	B.E Goosens	5	H. Rooymans .	2
W.J. Berkers	8	M.E.P. van Hoek	4	T.H.J. de Bijl	1
H.M.W. Rijkers	8	M.C.G. Kelders	4	J.W.A.M, v/d Hofstad	1
M. Creemers	8	P.A.M.H. Leijssen	4	G.J.C. de Haas	1
A.G.P. van Doorn	8	H.C.E. Mikkers	4	A.F.M. Kelders	1
C.I.M. Jacobs	7	J.M.H. Otterdijk	4	M. van Roosmalen	1
J.M.J. Philipsen	7	J.F.M.O. Schimmel	4	A.M. Timmermans	1
H.P.E. Stijnen	7	P.G.A. Boudewijns	3	J.J.T. Verhagen	1
W.A.J. Steenbakkers	7	C.P.M. van Eeten	3	J.A.F. Verhagen	1
Ron Timmermans .	7	P.W.M.v/d Hofstad	3	J.M.J. van Lanen	1
J.A.M. de Zwart	7	L.W. Lieffering	3	J.H.H. Klumpkens	D
G.J.W. Goossens	7	H.C.W. Prinsen	3	P.P.C.J. Schenning	D
P.C. Leijgraaf	6	C.H.A. van Summeren	3	N.P.C. Gloudemans	D

Met speciale dank aan de wandelaars die de recettes van hun Vierdaagse aanmeldingskaart ten gunste van OLAT hebben laten overschrijven.

Vierdaagse impressie: door Piet Rooyackers

Op maandagmiddag 16 juli vertrok ik met de Interliner naar Nijmegen, om van 17 tot en met 20 juli deel te nemen aan de Vierdaagse. Bij aankomst ging ik direct mijn startkaart afhalen. Ik kocht een blarenkaart voor de bus om dagelijks van mijn gastadres aan de Heyendaalseweg naar het Centrum te pendelen.

In Nijmegen, en speciaal bij de startlocatie van de KNBLO, zat de stemming er die middag al goed in. Toen ik in het Centrum van Nijmegen alle nodige voorbereidingen had getroffen, dacht ik met de bus binnen enige minuten bij de familie van Beuken te zijn, maar dat viel tegen. Om onbekende reden ben ik in de verkeerde bus gestapt en kwam zodoende een heel eind van mijn adres ergens op een eindpunt terecht. Ik reisde terug en kwam met de goede bus tenslotte toch bij de juiste halte. Het kwam me wel op een flink rondje Nijmegen te staan. Door deze manoeuvres kwam ik pas rond halfzeven op mijn gastadres. Hier werd ik zeer hartelijk ontvangen door Thea en Noor, die mij de eerste twee dagen zouden verzorgen. De heer en mevrouw van Beuken waren met vakantie en zij zouden pas op woensdagavond terugkeren. Ik moet echter zeggen dat de twee jonge dames mij zeer goed hebben verzorgd en

verwend.

Na verwelkoming werd een heerlijk diner opgediend, waarna nog een kopje koffie werd geserveerd. Voordat ik me naar de slaapkamer begaf schonken de dames ook nog een borrel jonge klare voor me in. Is dat verwennen of niet!

Op de eerste wandeldag stond ik om 5.00 uur op. Na de nodige voorbereidingen en een stevig ontbijt, reed ik met de bus van halfzeven naar het startpunt op het Julianaplein. Vanwege mijn leeftijd had ik een uitnodiging ontvangen om al om zeven uur te mogen starten. De start was echter een grote chaos en iedereen stond te dringen om weg te kunnen

Leuk doen

Elst: BoBo's

komen. Dit moet het volgend jaar toch beter georganiseerd worden.

Op deze eerste wandeldag liepen we richting Bemmel, Elst en dan terug over Valburg en Oosterhout. De Betuwe is een mooi wandelgebied met zijn prachtige boomgaarden. Het was goed wandelweer. De wandeling was pittig, maar willen is kunnen, en zo kon ik deze eerste dag tot een goed einde brengen. Bij de finish kreeg ik mijn startkaart voor de tweede dag.

Met de bus reed ik naar mijn gastadres. Daar waren de jonge dames al weer druk bezig met de voorbereidingen voor het diner. Omstreeks 19.00 uur belde mijn vrouw Betsy om te

vragen hoe het gegaan was, ik kon haar zeggen dat ik deze eerste Vierdaagse-dag goed was doorgekomen. Na een kopje koffie en de gebruikelijke borrel ging ik naar m'n kamer om uitgerust aan de tweede dag te kunnen beginnen.

De volgende morgen stond ik weer om 5.00 uur op. Na het ontbijt vertrok ik met een lunchpakket op zak per bus naar de start. Omstreeks zeven uur kon ik aan mijn tweede wandeldag beginnen. Vandaag wandelden we richting Wijchen en Beuningen. Het was redelijk goed wandelweer, maar de regenjas en paraplu konden we niet missen. Het was wederom een mooi wandelgebied. In Wijchen werden we door vele duizenden belangstellenden begroet. Vandaag had ik veel last van mijn kleine teen aan mijn linkervoet. Ik besloot me even te laten behandelen door de verzorgingsdienst van het VGZ. Ze constateerden geen blaren, maar uit voorzorg zouden ze het teentje intapen om makkelijker te kunnen lopen. Ik moest ongeveer drie kwartier op m'n beurt wachten, maar na de behandeling ging het wandelen een stuk beter. Omstreeks halfvijf kwam ik aan de finish waar ik me afmeldde en de start-

kaart voor de derde dag kreeg.

Ook vandaag hadden mijn jeugdige verzorgsters weer een goed wandeldiner voor mij klaargemaakt. Betsy belde me nog even en ik kon haar zeggen dat het ook vandaag weer gelukt was. Na het kopje koffie en de borrel ben ik gaan rusten en zodoende heb ik die avond de thuiskomst van de familie van Beuken niet opgemerkt.

Toen ik op donderdagmorgen beneden kwam werd ik hartelijk begroet door de vrouw des huizes. Voor vandaag werd veel regen voorspeld en die voorspelling kwam ook uit, zodat paraplu en regenjas goed van pas kwamen. We liepen richting Groesbeek en de Zevenheuvelenweg. Tegen twaalf uur was ik bij Restaurant 't Zwaantje, waar ik mijn grote rust hield. Het begon steeds harder te regenen en er kwamen zelfs een paar donderslagen bij. Vooral door de vele regen werd het een zware wandeldag. Gelukkig deden de aanmoedigingen vanaf de kant wonderen. In de vijftien jaar, die ik nu intensief wandel, was het vandaag de tweede keer dat ik van sokken moest wisselen omdat ze drijfnat waren. Ondanks dit slechte weer liep ik de tocht uit. Omstreeks halfvijf kon ik me bij de finish melden en kreeg ik de startkaart voor de slotdag. De tocht ging op de vierde wandeldag richting Overasselt, Heumen, Mook, Molenhoek, Malden en tenslotte Nijmegen. Het weer hield zich iets beter dan gisteren, er waren wat minder buien, maar ze waren ook iets heviger. Met het vooruitzicht dat we in de namiddag de eindcontrole zouden passeren, hielden we de moed erin, want ook nu gold weer: willen is kunnen.

Om ongeveer halftwee kwam ik op de lange weg in Malden die naar Nijmegen loopt. Op dit punt komen alle afstanden bij elkaar. Er stond veel publiek langs de weg en dat werd alsmar meer hoe dichter we Nijmegen naderden. Het liep tegen halfdrie toen ik de laatste controle passeerde. Officieel hebben we dan de Vierdaagse volbracht, maar het is nog wel 6 km voor we aan de finish komen. Onder overweldigende belangstelling werden deze laatste kilometers volbracht en tegen 16.00 uur kon ik me afmelden en kreeg het Gouden Kruis met Kroon omdat dit mijn elfde officiële Vierdaagse was. Weliswaar heb ik hem 12 keer gelopen, maar de eerste keer liep ik niet mijn toen verplichte afstand van 40 km, maar slechts 30 voor het diploma.

Met de bus ging ik terug naar mijn gastadres, waar ik mijn koffer pakte. Na een korte maaltijd bracht Paul van Beuken mij naar de Interlinerbus. Deze bus zou om dertien minuten voor halfzeven vertrekken bij het station. De weg naar het station was echter nog compleet versperd wegens opruimingswerkzaamheden en daarom besloot Paul me naar het station Dukenburg te brengen. Daar was ik nog net op tijd

voor de Interliner naar Uden. In Uden moest ik overstappen op de dienstbus naar Nuenen, waar ik omstreeks acht uur aankwam.

Ik werd hartelijk verwelkomd door Betsy en zij wenste mij geluk met mijn Gouden medaille. Nadat ik me had opgefrist met een heerlijk bad, kwamen de burens mij feliciteren met het bereikte resultaat. En onder het genot van een drankje hebben we nog gezellig nagebuurt over het verloop van deze Vierdaagse.

Wim van de Wittenboer liep de wereld rond

Op vrijdag 20 juli - de laatste dag van de Nijmeegse Vierdaagse - toen de eerste hanen begonnen te kraaien, passeerde Wim van de Wittenboer zijn 40.000 km grens. Een groot deel van deze afstand realiseerde Wim als prestatiewandelaar tijdens lange afstandtochten in Frankrijk, Engeland en natuurlijk Nederland. Wij wensen Wim van harte proficiat met deze mijlpaal en wensen hem voor de toekomst nog heel veel wandelplezier.

De OLAT-familie

Onderstaande personen lieten hun wandelprestaties in het wandelboekje registreren:

Petra van Dongen	Bert van Schijndel	Marcel van Huystee
15.000 km	2500 km	40.000 km
Best	Best	Nijmegen
Gerrit de Gier	Denise Porsius	Frank Liebrechts
10.000 km	1.000 km	250 km
Broek in Waterland	Oosthizen	Heeze

SJEF KOOLEN OP ZIJN WEG NAAR SANTIAGO DE COMPOSTELA

*reisverslag van 2 april tot en met 27 juni 2000, deel 4
(aan de hand van zijn dagboek)*

De GR 65 als Pelgrimspad

In mijn vorige melding zijn we aangekomen in Le Puy en Velay. Een overweldigende pleisterplaats op weg naar Santiago de Compostela. De Romaanse kathedraal uit de 11^e eeuw, die te bereiken is met een trap van 268 treden, een 40 meter hoog Mariabeeld van ijzer, een kolossaal klooster en de hele entourage rond het pelgrimsgebeuren is hier indrukwekkend.

Het stadje zelf is heel oud met steegjes, veel trapjes en oude huisjes die gegroepeerd liggen binnen een omlijsting van vulkanische bergtoppen. Het houdt ons een dag in de ban, meer tijd hadden wij hiervoor niet uitgetrokken. We slaan wat geld in, dat lukt in Frankrijk alleen in de grotere plaatsen en dan alleen met de pincode van een creditcard.

De volgende morgen wonen we om 7.00 uur de pelgrimsmis bij. Er zijn ongeveer 20 pelgrims aanwezig. Ad en ik mogen plaatsnemen in de speciale bankjes die normaal

voor de priesters zijn bestemd. Dat is natuurlijk omdat een groep Chinezen een film maakt van het hele gebeuren. De pastoor houdt een toespraak, maar we verstaan er geen woord van. Na de mis worden we voorgesteld en als ze merken dat we twee Nederlandse pelgrims zijn, komt er een zuster naar voren om te vertalen wat er gezegd wordt. Zij blijkt uit de Achterhoek te komen. Als ze vertelt dat we al zes weken te voet onderweg zijn klinkt er een spontaan applaus op. Na nog wat met de zuster te hebben nagepraat, gaan we gezamenlijk naar het beeld van Sint Jacques en krijgen daar een mooie kleine medaille als herinnering.

We gaan nog even terug naar het klooster waar we hebben overnacht. Dit was de eerste keer dat ik een onrustige nacht had, dat kwam natuurlijk omdat de zusters nogal aan de jonge kant waren.

Voor we vertrokken kregen we een ontbijt en een stempel op onze pelgrimkaart.

Om negen uur gaan we op weg bij mooi zonnig weer. Lopen nog vlug een winkel binnen voor de nodige boodschappen. We volgen nu de GR 65 en beginnen al meteen aan een zware klim. Verschillende keren hebben we een prachtig zicht op Le Puy en Velay. Na een uurtje stappen halen we een vrouwelijke pelgrim in en een tijdje later nog een mannelijke. Het begint erop te lijken dat we nu op het echte pelgrimspad zitten.

Het is een gedurfde route, die erg goed is gemarkeerd en door gehuchtjes voert, waarvan er veel verwaarloosd bij liggen.

Het is hier het centrum van de vulkaanketen van de Devis en Velay. De bergketens zijn noordwest / zuidoost georiënteerd en bestaan uit 'gardes' ofwel slakkenkegels langs een grote breuklijn. In de tijd van de uitbarstingen zijn hier de basaltstromen uit de kegels gekomen en hebben zo het westelijk deel van de Valey gevormd. De basaltblokken werden hier gebruikt voor de bouw van woningen en stallen.

Op het einde van de middag begint het weer te regenen en als we omstreeks 17.00 uur bij het gehucht Monistrol-d'Allier komen, besluiten we bij één van de gîtes, waaraan het hier niet ontbreekt, onderdak voor de nacht te vragen. In deze gîte zijn we met 4 personen aanwezig en kunnen om 19.00 uur eten.

Ontspannen praten we nog wat na over onze conditie die in de afgelopen weken goed op peil is gekomen, en ik ga dan als gebruikelijk op tijd slapen.

Op deze eerste etappe in zuidwestelijke richting legden we 34 km af.

De bakker zou vanmorgen al om zes uur open zijn, maar helaas dat was niet zo en daarom in de gîte alsnog een ontbijt besteld. Als toetje krijgen we gebak met rabarber.

Voordat we het plaatsje verlaten, bekijken we de prachtige brug over de rivier L'Allier. We krijgen ook meteen een col te verwerken die ons op 1200 meter zal brengen. We weten nu meteen wat het bewandelen van de GR 65 inhoudt: hij is mooi, maar een pelgrim kan toch beter een gewone route volgen. Voorlopig zullen wij echter de ingeslagen weg blijven volgen. De gehuchten zien er nog meer verwaarloosd uit dan die waar we gisteren door liepen. De kerkjes hebben hier geen torens, hier en daar hangt nog wel een klok. Langs de wegen staan nog veel restanten van hoefsmederijen waar vroeger de paarden werden beslagen.

In het wat grotere plaatsje Saugues kochten Ad en ik ieder een telefoonkaart en deden we wat andere inkopen. Voor zover de tijd het toeliet bekeken we het stadje, maar speciaal de kathedraal. Ook namen we een halfuurtje de tijd om in het bos een dutje te doen. Langzamerhand begint het weer om te slaan en begint het te regenen. Als we omstreeks 17.00 uur langs een gîte komen, stortregent het en we besluiten om onderdak te vragen. Er is plaats en we mogen van de boerin ons eigen potje koken. De boerin verkoopt alle benodigdheden voor ons avondmaal. Een Belg, die daar ook verbleef, fungeert als tolk want de boerin is niet te verstaan. Als volwaardig kok brengt Ad de eieren aan de kook en ik roer de tomatensoep. De keuken waar we over beschikken is zeer ruim. Deze gîte is een verbouwde boerderij waar op deze avond 20 personen aanwezig zijn. Onder hen ook twee Nederlandse meisjes. In mijn dagboek beschrijf ik voor Tini het gebied waar we vandaag doorheen liepen als een binnendoor weggetje van Schapbach naar Wolfach. Toch weer 32 km volbracht.

Als gebruikelijk heb ik niets meegekregen van de regen en het onweer. We vertrekken als eersten en zijn al om 7.00 uur op pad. De GR 65 is hier niet zo zwaar en goed te doen met een rugzak van 18 kg op je rug. We wandelen nu duidelijk in een andere streek. Er staan veel wegekruisen in het landschap dat Lozère heet. De kruisen zijn gemaakt van graniet, zandsteen en smeedijzer. Het zijn gelooftekens uit de 18e eeuw. De kruisen dienen veelal ook als oriëntaties, die in deze verlaten streek zeer welkom zijn. Er staan ook speciale kruisen, het zogenaamde dodenkruis. Alleen op deze punten mochten vroeger de dragers van een overledene van een veraf gelegen boerderij stoppen om even te rusten als ze op weg waren naar het kerkhof.

Als we er 15 km op hebben zitten, doen we boodschappen in St. Alban-s-Limagnole. Als we koffie zitten te drinken begint het weer te regenen. Er is in dit dorp ook een ziekenhuis in gebruik, iets wat we in dit dun bevolkte gebied helemaal niet hadden verwacht. Het is wel zo'n bouwsel dat ze bij ons meteen zouden afbreken.

Ondanks dat het weer steeds slechter wordt, lopen we door tot Les Chemins waar we een gîte treffen. Aan de rand van het bos ligt een zeer oud cafeetje. We kunnen hier slapen, douchen en eten.

De temperatuur loopt op en het landschap wordt ruiger

De bakker hield zich vanmorgen niet aan de afspraak om kwart voor zeven open te zijn, toen ik om halfacht met brood kwam aanzetten, zat Ad al een halfuurtje z'n eieren warm te houden. Toen wij om 8.00 uur vertrokken was al bijna iedereen weg. Ad kreeg gelukkig op tijd in de gaten dat er een toeristische wandelaar veel belangstelling aan de dag legde voor mijn wandelstok. Hij zette hem mooi terug toen Ad er iets van zei.

De bazin is een historie op zich: Ze moet ongeveer 80 jaar oud zijn. Ze staat met een sigaret in haar mond achter de tapkast en ze draagt laarzen, een oude broek en heeft een hoofddoek om. Het biertje dat ze voor ons tapt smaakt er

echter niet minder om. Later blijkt de dochter des huizes ook een goede klant en drinkster te zijn. Het cafeetje ligt hier op een hoogte van ongeveer 1000 meter, het is 150 jaar oud, er staan een tapkast en drie tafels. Inmiddels is het alweer tien uur, dus tijd om te slapen. Vandaag hebben we 40 km gewandeld.

In de herberg is alles nog stil als we om 6.00 uur opstaan. Om 7.00 uur kunnen we vertrekken. Als we de kaart overzien lijkt het parkoers voor vandaag niet te moeilijk. Maar dat valt erg tegen.

In het begin vooral moerassig en daarna rotsachtig met veel losse steenblokken waartussen gras groeit en koeien grazen. Er staan ook mooie, leegstaande, oude boerderijen. In goede tijden woonden hier de boeren met hun gezin gedurende de 4 zomermaanden. Ook in mei kunnen hier nog sneeuwstormen woeden. De weilanden zijn omringd door een meter hoge wal van granietstenen. Het is een eenzaam gebied, maar wel mooi om er doorheen te lopen.

Na een poos verandert het gebied en betreden we de bergketen van Aubrac, met veel kale vergezichten en besneeuwde toppen in de verte. We wandelen door weidse vlakten en over prachtige paadjes. Dit is de natuur op z'n wildst en zeer zeker op z'n mooist. We zien een ongelooflijk mooie bloempracht en diverse vogels. De mooiste vogel hier vind ik die met een witte stuit, gele vleugels en voor de rest grijs, de vogel is iets groter dan een goudvink. We beklimmen een top van 1375 meter. Hier mag ik een foto maken van een Engelse dame want aan toeristen ontbreekt het niet op zo'n helling.

Alhoewel we niet moe zijn, is het toch goed rusten in een gîte te St. Chély-d' Aubrac na een tocht van alweer 35 km. We hadden vandaag goed wandelweer, het parkoers was misschien iets te zwaar met zo'n rugzak, vooral op de laatste kilometers begon die erg mee te wegen toen we een smal pad moesten afdalen, dat bezaaid lag met grote stenen. In deze gîte mochten we ook zelf ons potje koken en de inkopen waren zo geregeld.

Het regende flink, maar toch gingen we verder over de GR 65. Het is in een woord fascinerend om hier te wandelen.. De paadjes zijn soms zo smal dat je er amper met je rugzak op overheen kunt. Er stroomt water en een soort rode klei, als modder, naar beneden. Maar als je dan boven bent, is de beloning aan schoonheid geweldig. Omdat we ons vergisten in een markering liepen we ook nog 10 km verkeerd. Terwijl we de kaart bekijken, stopt er een dame met de auto en vraagt of

we ons verlopen hebben en misschien op weg zijn naar St. Jacques. Als we dat beamen brengt zij ons terug naar de juiste splitsing waar blijkbaar velen zich verlopen. Al bij al zo'n 3 uurtjes verloren.

We verlaten het gebied van Aubrac met zijn stenige weilanden, en gaan de Rouerque in. Dat is het oude graafschap van Rodez dat bijna overeenkomt met het huidige Aveyron. Opmerkelijk dat bijna gelijktijdig de structuur van het landschap verandert. Hier treffen we veel oude beukenbomen, grotere bossen met veel reptielen zoals de salamander, hagedis en slangen van wel 80 centimeter. Groene hagedissen van zo'n 25 cm dartelen rond je voeten. We lopen nu ook veel pelgrims achterop. We geven elkaar de hand en de beste wensen. Bij Espalion treffen we een camping die helemaal voor pelgrims is ingericht. Ze hebben borden met bestek, zelfs pannen en een koffiezetapparaat. Vandaag bleef het weer goed en terwijl we nu ons eten buiten op eten is het nog 25 graden. Als we nog even de was gedaan hebben, gaan we op verkenning in Espalion. In m'n dagboek kan ik voor vandaag slechts 24 km noteren.

Espalion is een mooie stad, met oude bruggen die de rivier de Lot overspannen. 's Avonds is het kasteel dat op een bergheiling ligt helemaal verlicht. De stad ligt in een prachtig dal. In de vroege ochtend lag ik in de tent naar het geluid van kerk- en bosuilen te luisteren. Om halfzeven zat ik in m'n korte broek op een terras koffie te drinken. Als we een stempel op onze kaart hebben gekregen en de rekening betaald van 60,- ff kunnen we vertrekken.

We gaan richting Estaing en de temperatuur zal vandaag oplopen tot 30 graden.. Gelukkig kan ik goed tegen zo'n hoge temperatuur. Al vanaf Le Puy lopen we zeker voor 80% over onverharde wegen en ook vandaag zal het parkoers weer zwaar zijn. Onderweg probeer ik nog even familie te bellen, maar ze zijn niet thuis en ik vergeet ook nog m'n telefoonkaart mee te nemen. Pech, ik kom er te laat achter om terug te gaan.

De omgeving is prachtig, met schitterende bembegroeiing en ook weer allerlei vogels. Regelmatig zien we in vervallen schuurtjes auto's en tractoren weg staan te kwijnen.

Als we Epeyrac bereiken proberen we onze tent op te zetten, maar dat lukt hier niet en ook is er geen eten te koop in het dorpje. De slimmeriken houden wel een hotelletje in bedrijf waar we het menu van de dag kunnen bestellen en overnachten. Toch ook vanavond weer genieten we op het terras, met mooie heuvels om ons heen, van ons pilsje en alles dat het pelgrimeren zo mooi maakt. Ik noteer 38 km.

We vertrekken als iedereen in het hotel nog slaapt. Nog steeds volgen we het parkoers van de GR 65 nu richting Conques waar we omstreeks 10.00 uur aankomen. In een zusterklooster, waar veel pelgrims overnachten, halen we een stempel. Het vriendelijke aanbod om te blijven logeren, hebben we op dit vroege uur maar af geslagen. Het stadje is een beschrijving waard: Deze bijna verplichte halte op weg naar Compostela is zeer oud. Al in 866 zijn overblijfselen van de

Welkome gasten uit Brabant

Vanmorgen is de regen er ook weer bij. Om onze spullen in te pakken nemen we het hele handeltje mee naar het gebouwtje voor het sanitair. Omdat we nu voor een ander pad hebben gekozen, is het even zoeken voor we in Figeac de juiste richting vinden. Omdat het blijft regenen, stappen we een chauffeurscafé binnen voor een kop koffie en daar wijzen ze ons ook meteen het goede spoor.

martelares Sint Poy uit Agen door bewoners van Conques naar het stadje gehaald. Een paar honderd jaar later werd ter ere van haar een basiliek gebouwd, die nu nog staat te pronken. Na de 14e eeuw raakte de stad in vergetelheid en daarom is de kerk ook gevrijwaard gebleven van plunderingen. Gelukkig maar kunnen we nu stellen, want daaraan danken wij als hedendaagse pelgrim te mogen genieten van middeleeuwse kunstschaten die pelgrims uit die tijd aan de basiliek hebben geschonken.

Verwonderlijk dat tot nu de afstanden op de GR 65 redelijk overeenstemden met de beschrijving. Nu blijkt deze informatie ineens niet meer te kloppen. Over een afstand van 20 km deden we 6,5 uur. Ondanks de zware klim die we op dit traject moesten maken, was dat toch wel een beetje mager. Het uitzicht dat we op de stad Conques kregen tijdens de beklimming was geweldig, daarbij viel de slang van anderhalve meter die plotseling voor onze voeten wegschoot in het niet.

Steeds werd gezegd dat er over een paar kilometer een camping zou zijn, maar dat bleek telkens illusie. Onderweg hadden we in Decazeville inkopen gedaan en daarom konden we met een gerust hart bij een particulier onze tent opslaan. Douchen en dergelijke was er aan het eind van deze warme dag niet bij. Eindelijk kwam ook vermoeidheid even om de hoek kijken. Ad en ik kregen duidelijk een meningsverschil over het volgen van de GR 65.

Terwijl mijn ogen over de vergezichten dwalen en ik de heuvels in de verte zie, gaan m'n gedachten uit naar een cognacje. Wat wil je na 38 km.

De gastvrije mensen, bij wie we de vorige avond onze tent mochten plaatsen, gaven ons vanmorgen als afscheid ook nog een flinke brok vlees mee voor onderweg. We troffen weer allerlei opmerkelijke dingen op de route, zoals maïsschuren, waterputten die nog in gebruik schijnen te zijn en bakovens.. In de middaguren eten we ons brood in een schuurtje langs de weg, waar toevallig een paar stoelen staan. Aan het vrouwtje dat al de hele tijd bij ons staat vragen we of we onze drinkfles mogen bijvullen. Dat mag. De vrouw blijkt de bewoonster van het 'huisje' te zijn en zij laat ons gastvrij haar schamele huiskamer, keuken en slaapvertrek zien. Zo wonen is bijna ongelooflijk, onze garage in Eind is tien keer mooier.

De temperatuur schoot vandaag omhoog tot 33 graden. De afstand tot Figeac bleek ook weer niet te kloppen. Er ligt wel een mooie camping, waar geen etenswaar te koop is, dus ik moest zo'n 2 km terug om inkopen te doen. Zoals jullie weten is Ad de technische man, hij zet telkens de tent op terwijl ik boodschappen doe. Het stadje Figeac is oud met smalle straatjes. Ik koop hier ook een Nederlandse krant waarin het verbijsterende verhaal van de brand in Enschede. We liepen slechts 21 km.

Deze avond besluiten we ook om de GR 65 te verlaten, hoe mooi hij ook is. Door de trajecten te blijven volgen zou onze pelgrimstocht naar Compostela te lang gaan duren.

Ad kan nu weer volgens de kaart lopen en we volgen eerst de D 19 naar Cajarc en gaan daarna via de D 8 naar Calvignac. In mijn overtuiging is dit tot nu toe het mooiste traject dat we gezien hebben. We lopen langs zeer steile rotswanden en het dorpje Calvignac is helemaal op rotsen gebouwd. Het is prachtig om te bekijken. Omdat we vandaag nog niet veel fatsoenlijks binnen hebben gekregen, ga ik in deze plaats op

zoek naar eten, terwijl Ad uitkijkt naar een camping. Als ik terugkom is Ad enthousiast, we hebben waarschijnlijk een kamer bij particulieren.

In het huis, waarvoor Ad staat te wachten, zijn kamers te huur, en we krijgen gastvrij onderdak. Het is hier goed toeven en sinds lang drinken we ook weer eens echte koffie. Nadat we alles hebben opgeruimd, worden we uitgenodigd om nog even een glas wijn te komen drinken, maar dat kan niet lang duren omdat ze nog weg moeten. Druk gebarend, maken ze ons duidelijk dat we morgen op onze tocht naar Cahors, dorpjes en gehuchten zullen treffen die mooier zijn dan 'Rocamadour'. En voor ik het vergeet te vertellen, later die avond valt Ad met z'n hele hebben en houden uit de douche, dat is dus even lachen.

Met uitzicht op de bergen schrijf ik 40 km in mijn dagboek. Vanmorgen staat het ontbijt al klaar. Deze mensen zijn gastvrij en trots dat zij ons als gast hadden. Ze rekenen 150 ff minder omdat we pelgrims zijn, zodat de totale rekening voor het diner, gebak, koffie, wijn, douchen en ontbijt slechts 200, ff bedraagt.

We vervolgen onze weg door het rotsgebergte langs een zeer smalle, maar mooie weg langs de 350 km lange rivier de Lot. Het is hier prachtig om te wandelen.. Het volgende dorp St. Cirq-Lapopie is op de rotsen gebouwd en is een toeristische trekpleister. We maken een klim van 1000 meter en komen in een gehucht dat La Peyre heet en helemaal verlaten is. De kerk staat leeg en op het kerkhof heerst eeuwige rust en het ligt er prachtig bij, voor ons een uitnodiging om er even te picknicken. Alles is een bloemenpracht, overal orchideeën waar je kijkt. Het is vandaag veel minder warm en met 20 graden goed wandelweer.

In Cahors bezoeken we eerst de kathedraal, zeer mooi en oud. Wij krijgen een stempel en het adres van een paterklooster van de orde die ook de kathedraal beheert. Het is een soort Auberge waar pelgrims overnachten. Bij de kerk treffen we ook nog een Nederlandse dokter, die hier al lang woont. Hij biedt aan om even naar Ad zijn geblesseerde been te kijken, maar volgens Ad gaat dat vanzelf over. In de Auberge treffen we ook twee Nederlanders, waarvan we er één al in Vezelay hadden ontmoet. Zij waren niet via het traject Le Puy en Velay gekomen. Ad belt even naar huis en hoort dat we bezoek krijgen uit Brabant. De familie Peters zal ons morgen ergens treffen. Het zal nog even een verrassing blijven welke familie Peters hier in deze verre uithoek van Frankrijk belangstelling voor ons heeft.

Vandaag volgen we een iets minder aantrekkelijk stuk naar Lauzerte waar de familie Peters ons zal treffen. Na enig zoeken in Cahors vinden we de afgesproken weg. Deze weg is redelijk druk. Na 20 km komen ons twee fietsers tegemoet rijden. Het zijn Frans en Marie Peters uit St.-Oedenrode. Het is een hartelijke ontmoeting en we praten wat bij over de laat-

ste nieuwtjes, ondertussen genietend van de koffie en brood die Frans en Maria hebben meegebracht. De weg waarop we vandaag liepen, was wel gevaarlijk vanwege het drukke verkeer en daarom besloten we niet veel verder door te lopen. Frans en Maria zouden de auto ophalen en ons tegemoet komen en wij zouden dan met hen naar de camping terugrijden. In Montcuq troffen we Frans zodat we vandaag 33 km aflegden.

Op de camping was het heerlijk buurten onder het genot van een pilsje.

Terwijl wij daarna onze spullen op orde brachten en de was deden, maakten Maria en Frans een heerlijke Hollandse maaltijd voor ons klaar. Omdat zij van alles uit Nederland voor ons hadden meegebracht werd het tijd om onze rugzakken te verbouwen zodat er plaats kwam voor de nieuwe voorraad. Wat we dachten niet meer nodig te hebben gaven we aan Frans en Maria mee.

's Avonds bespraken we onze route naar Lourdes en na het lezen van de brieven die zij hadden meegebracht sliepen we voor de laatste nacht in onze tent, want die zouden Maria en Frans ook meenemen. Het lezen van de brieven van familie en kennissen beurde mij geweldig op en bracht rust.

Om halfzeven zijn we alweer uit bed. Frans en Maria hebben een echt Hollands ontbijt voor ons klaargemaakt. We bedanken Frans en Maria dat zij ons hier hebben ontmoet. We namen afscheid en zullen elkaar over week weer ontmoeten. Wij gaan weer op weg voor onze volgende kilometers, eerst nog een flinke klim en dan wordt het glooiender. Rond elf uur komen we bij een boerderij. We vragen om drinken, dat kunnen we krijgen maar eerst moeten we mee naar de boomgaard. Hier staan vier kersenbomen, vol heerlijke zwarte kersen. We mogen zoveel plukken als we nodig hebben. We wandelen in een fruit- en druivengebied. Over de druiven hangen netten, honderden meters lang. Rond de middag komen we aan in Moissac. In dit oud stadje drinken we een pilsje nog niet wetend wat de komende kilometers zullen brengen.....

Stichting Vrienden op de Fiets (ook voor Wandelaars)

De stichting Vrienden op de Fiets geeft een boekje uit waarin 1700 particuliere adressen staan van mensen die logiesruimte in hun huis beschikbaar stellen voor uitsluitend fietsers en wandelaars. De gast kan rekenen op: bed, laken, deken, handdoek en was- en/of douchegelegenheid en ontbijt.

De prijzen voor logies met ontbijt variëren, maar bedragen maximaal f 30,- p.p. per nacht. Voor een afgesproken lunchpakket kan tot f 6,- worden gerekend. Ook voor België en Duitsland geldt het aanbod. Vanaf 2002 gelden uiteraard prijzen in Euro's. Informeer altijd vooraf naar de prijs om misverstanden te voorkomen.

De spelregels zijn dat u altijd vooraf telefonisch contact moet opnemen met het uitgekozen logeeradres, bij voorkeur enkele dagen van te voren tussen 8.30 en 10.30 of tussen 18.00 en 20.30 uur. Als u langer dan een nacht op het logeeradres wilt blijven, om van daaruit te gaan fietsen of wandelen dan moet u dat altijd vooraf met het gastadres bespreken. Houdt er wel rekening mee dat u overdag niet op het gastadres kunt verblijven.

Voor overnachting moet u in het bezit zijn van een geldige donateurskaart van de Stichting Vrienden op de Fiets en u moet zich kunnen legitimeren.

Donateurs van Vrienden op Fiets ontvangen gratis het boekje met de overnachtingsadressen en een donateurskaart. De jaarlijkse donatie aan de stichting bedraagt minimaal f 13,25 of €6,- per huishouden.

Adressen:

Stichting Vrienden op de Fiets (en Wandelaars)

Brahmstraat 19
6904 DA Zevenaar
☎ 0316-524448
b.g.g. ☎ 040-2840483
internet: www.vriendenopdefiets.nl

Donateursadministratie

Stichting Vrienden op de Fiets
Ereprijs Hof 7
3991 GV Houten
postgiro: 1538857
e-mail: administratie@vriendenopdefiets.nl

Voor: INFORMATIE

Nancy Buckx
Hoensbroek 27
6121 XB Born
☎ 046-4856851

DE ARCTIC CIRCLE MARCH, 17-21 JUNI 2001.

Door Peter van de Ven

Zestien maanden geleden had ik plannen om met een wandelreisbureau drie weken door Scandinavië te reizen, waarbij o.a. de twee IML-Driedaagse van Noorwegen en Finland zouden worden gelopen. Dat ging toen niet door wegens te hoge kosten. Toen ik over deze Vierdaagse las, vond ik dat een goede "troostreis". Weliswaar gingen we niet naar de Noordpool, maar binnen de poolcirkel zit je toch al gauw 2000 kilometer noordelijker in Europa, waarschijnlijk ook al in een ruig gebied. De afstand t.o.v. Nederland werd bevestigd, toen we op 15 juni na twee vluchten vanuit Amsterdam via Helsinki in Rovaniemi aankwamen. Voor het plaatselijke vliegveld stond een richtingaanwijzer waar heel veel wereldsteden op stonden. Amsterdam bleek 1892 kilometer daarvandaan te liggen. De aanvang van de reis was op een zeer gunstig tijdstip, vijf voor twaalf 's-ochtends. Amsterdam-Helsinki duurde drie uur, daarna was het nog een uur naar Rovaniemi.

In Helsinki leerde ik mijn kamergenoot kennen, Ab Vasen uit Leiden. Ik had gevraagd om de kamer met iemand te delen, als je een eenpersoonskamer nam, was je bijna 300 gulden duurder uit, meer dan 10% van de reissom. In Rovaniemi werden we opgevangen door een charmante juffrouw van 100 kilo met de opvallende naam "Aya", maar misschien is dat in Lapland wel een huis-, tuin- en keukennaam.

Zaterdag 16 juni: de eerste nacht zonder duisternis goed doorgekomen. Dat het daar 's-winters behoorlijk koud kan zijn (-30 graden en nog kouder) bleek wel uit de ramen van onze kamers, dat waren er drie achter elkaar. Met zijn vieren gingen we de enige "berg" vlak bij het dorp beklimmen. Die was nog geen honderd meter hoog en er stond een zendmast op. Aangezien het pad eindigde bij de omheining van het terrein, zijn we maar langs zij gelopen, en aan de andere kant was er gelukkig een wandelpad. Toen we weer ongeveer beneden waren, werd het pad sappiger, en dat leverde natte schoenen op. Ik dacht slimmer te zijn door tussen de struiken door (hoger) te lopen, maar omdat het 's-nachts geregend had, werden toen mijn kleren behoorlijk vochtig. De temperatuur was toen al 18 graden, en die ging verder omhoog, dus die werden wel weer droog.

De muggen begonnen er door die hogere temperaturen ook weer zin in te krijgen. Helaas had ik mijn muggenstift niet bij

De meesten van ons (50 man) waren nog nooit in Fins Lapland geweest, daarom meende zij ons gedurende de rit naar ons hotel in Pello 101 wetenswaardigheden over haar land te moeten vertellen. Heel goed bedoeld, maar na een half uur begint de belangstelling te verslappen. Wat ik onthouden heb: er waren daar 220.000 Lappen, en in de bossen/natuur liepen 300.000 rendieren rond. En als er een agressieve beer op je pad komt, moet je zeker niet in een boom klimmen, want dat kan hij ook!

In het dorp Pello werden we welkom geheten door de manager van ons hotel Pellonhovi. Maar eerst kregen we een goede warme avondmaaltijd en meteen maar het vlees "van het land": rendieren.

's-Avonds de eerste wandelbriefing, waar bleek dat we zo nu en dan wel asfalt tegen zouden tegenkomen langs de Tornio, de langste wild stromende rivier van Europa. Ook zou er niet te veel hoogteverschil zijn tijdens de Vierdaagse. Nu had ik toch wel iets in de richting van de Ardennen verwacht. Nou ja, over 26 uur zouden we wel verder zien.

's-Avonds met Ab en twee andere Noord-Hollanders, Toon en Ruud een stukje gelopen. Na middernacht naar bed, en voor het eerst de zon niet onder zien gaan. De klok hadden we overigens een uur vooruit moeten zetten, dus pas om 01.00 uur waren de 24 uur van 15 juni voorbij.

me, maar ze zochten in eerste instantie Ab op, die had zeker lekkerder bloed dan ik!

Toen we weer op de verharde weg waren, gingen we bij een camping iets drinken. Deze lag langs de Tornio, en we zagen er motorbootjes liggen. Deze waren te huur, en omdat Toon ze kon besturen, hebben we een tochtje van een uur gemaakt voor 100 Finse Marken (f37,-). Wel met zwemvesten om, want er waren gevaarlijke

stromingen.

Het was zalig op het water, de zon deed goed zijn best. Toen we terugkwamen zagen we nog twee mensen uit onze groep. Die waren zalm aan het vissen. Er zouden kanjers van maar liefst vier tot vijf kilo in het water zitten, maar die konden de "Nederlandse" haakjes niet vinden. Nou ja, het gaat om de sport!

's-Avonds om halftien gingen we dan eindelijk naar Rantajaervi in Zweden, waar de Arctic Circle March van start zou gaan. De busrit duurde een half uur, en we werden getraakteerd op een stortbui, dat belooft wat voor de komende uren. Er was echter ook een regenboog te zien, en volgens mij verschijnt die altijd op het eind van de bui...

In Rantajaervi kregen we in een zaaltje van een houten gebouw een pastamaaltijd, om een goede ondergrond te hebben voor de eerste etappe van 33 kilometer. Er volgde ook een briefing door Sven Kostenski, de marsleider, in een grote wigwamtent van plm. twintig meter hoog en vijftien meter in doorsnee op de grond. Buiten was het weer vrolijk gaan regenen. Gelukkig hield koning Pluvius zich een beetje in, toen de groepsfoto voor de tent gemaakt moest worden. Toen mochten we om 0.01 uur Zweedse tijd (1.01 uur Finse tijd) vertrekken. Voorop reed de auto van Sven, en uit geluidsboxen klonk een mars, die in Finland bij officiële gelegenheden werd gespeeld. De eerste tien kilometer gingen over een weg naar Svanstein, we daalden heel geleidelijk. Even was er op kilometer zeven nog de "beklimming" van de Pullinki, de berg waarop de Finse skikampioen Kalle Pallander traint. De "top" was echter het begin van de skilift, waar de tweede drankpost was ingericht. Aan rusten geen gebrek, er waren er maar liefst zes! In Svanstein, vlak bij een wildwaterkanobaan in een riviertje, de eerste eetpost: brood met saucice, kaas, stukjes sinaasappel, banaan, en komkommer. Verkeer reed er nauwelijks in deze nachtelijke uren, als

we motorgeronk hoorden was dat meestal iemand van de organisatie.

Na Svanstein kregen we een hele lange weg, die parallel liep aan de Tornoi. Vanwege de vele dennen en beuken zagen we echter heel weinig van de rivier die nacht. In het begin waren er links van de weg nog enige grote meren te zien. De eerste acht kilometer gingen nog vrij snel.

We konden precies bijhouden hoe snel we liepen: bij elke kilometer stond een bord, waarop stond hoeveel we al gelopen hadden, hoeveel we nog moesten doen en waar de volgende rust was. Na echter al meer dan twee uur over die weg gelopen te hebben, begon het toch vervelend te worden: veel te veel wijde blik vooruit. Op een gegeven moment dacht ik een fata morgana te zien: lantaarnpalen, maar gelukkig, dit was inderdaad het begin van een gehucht (naam was niet meer op de kaart terug te vinden), waar bij de Stenhoegskolan de tweede grote rust was. Even verder moesten we rechtsaf, de derde weg vannacht!

Tegen halfacht kwamen we aan bij de brug over de Tornoi, die tevens de grens tussen Zweden en Fins Lapland vormde. Met een negenpersoonsbusje werden we naar ons hotel gebracht. Slaapproblemen had ik minder gehad dan bijvoorbeeld 's-nachts in Someren, maar eenmaal in bed was ik zo vertrokken!

Tegen halfacht kwamen we aan bij de brug over de Tornoi, die tevens de grens tussen Zweden en Fins Lapland vormde. Met een negenpersoonsbusje werden we naar ons hotel gebracht. Slaapproblemen had ik minder gehad dan bijvoorbeeld 's-nachts in Someren, maar eenmaal in bed was ik zo vertrokken!

Dezelfde dag, zondag 17 juni, na plm. 5 uur slapen 's-middags voor het eerst de sauna bezocht. Dit "zweethok" is in zowat elk Fins hotel terug te vinden.

Voor mij pas de tweede keer in 48 jaar dat ik er gebruik van maakte, maar ik zou dat gemis een beetje inhalen, door er die week nog vier keer gebruik van te maken.

Maandag 18 juni, een kleine 24 uur na het beëindigen van het eerste traject, werden we teruggebracht naar de grensbrug om de wandeling te vervolgen. Het zou dus een Vierdaagse worden waarbij we in een ovaalvorm de Tornio-rivier zouden volgen, om op de vierde dag weer bij ons beginpunt terug te komen.

Wel weer uitkijken voor het uur tijdsverschil tussen Zweden en Finland.

Aangezien de wandeling vandaag uitsluitend over Fins gebied ging, toch maar 7 uur als Finse starttijd aangehouden. Het weer zat in het begin tegen: regen. Maar toen we na vier kilometer ons hotel passeerden, was het weer droog en 17 graden. Misschien heeft een enkeling zijn startkaart aan een ander meegegeven om vanuit het hotel te starten, maar daar heeft hij/zij zijn eigen dan het meest mee.

In Zweden was op de eerste marsdag zowat geen verkeer op de weg, nu was het een stuk drukker, deze weg was een belangrijke verbinding naar de monding van de Tornio, waar de rivier in de plaats Tornio in de Botnische Golf uitmondt. Zo nu en dan hadden we een fietspad tot onze beschikking, wat het lopen plezieriger maakte.

De mooiste rusten lagen vandaag op 13,5 en 19,5 kilometer, dit waren plaatsen waar we een goed uitzicht hadden op de Tornio. De rivier was überhaupt veel vaker te zien dan op de eerste marsdag. Een van de meest opvallende dingen die we zagen, was het restant van een

grote ijsschots, die zo hard tegen de kant was aangekruid, dat de wegrail helemaal was verbogen.

Gisteren was het een en al bomen/bos wat we zagen, nu was er ook landbouwgebied, we zagen omgeploegde akkers en er liepen een aantal koeien rond. De zon kwam om plm. twaalf uur door, deze zou ons de rest van de Vierdaagse niet meer in de steek laten. Een heel klein gedeelte was de weg onverhard, dit kwam omdat er hier een toegangsweg was naar een camping. Er was ook een bord "Rendier Schutzgebiet", tot nu toe nog geen beest gezien, misschien maakten we nu meer kans. Om tien over een was de finish op 31 kilometer bij de Poolcirkel Tuomaanpaja. Dit was heel toeristisch met een winkel en cafetaria. Ik liet mij ook verleiden om iets te kopen en de pilsjes waren niet duur, wel alcoholarm!

Dinsdag 19 juni: 35 kilometer lopen naar Kuivakangas in Zweden. Start om twaalf uur. De eerste dertien kilometer ging de weg - nog steeds dezelfde als gisteren - meer omhoog en omlaag. Ik heb daar niet te veel van gemerkt, omdat ik toen in gesprek was met een oudere Noord-Hollander, die met auto en caravan en vrouw hier naar toe was gereden. Er waren langs de weg meer boswegen te zien. Je vraagt je af of dit geen goed alternatief zou zijn voor de hoofdweg, maar het kan goed zijn dat de boswegen door de permafrost vaak natte voeten kunnen opleveren. Net toen ik me er bij had neergelegd dat we tot de grens met Zweden (26,5 km) dezelfde weg bleven bewandelen, gingen we twee keer rechtsaf en kwamen we op kilometer 15 bij de Kaulinranka school, een mooi schoolplein om te pauzeren, en hygiënische toiletten. De zes kilometer daarna deed het landschap een beetje Zwitsers aan: alpenweiden met paardenbloemen en schuren met hooi, met op de achtergrond een beetje behoorlijke bergen, tegen de duizend meter hoog.

Terug op de hoofdweg bij een grill-tentje geprobeerd een flesje bier te kopen, dat hadden ze niet. Wel een stukje worst gekregen van twee jongens, die waarschijnlijk ook iets anders

Woensdag 20 juni: vandaag is de start pas om 7 uur 's-avonds, dat wil zeggen dat we tot halfzes de tijd aan ons eigen hadden. Via de hospitality desk, een VVV in het hotel, hadden we ons op de tweede dag al kunnen oriënteren over andere activiteiten. Zo konden er fietsen gehuurd worden en was er mogelijkheid om een rondvaart te maken over een meer. In het plaatsje Pello was je zo uitgekeken, als je daar acht straten had doorkruist had je het wel gehad. Ab, Toon en Ruud "leenden" nog ergens een motorbootje, want op de tweede dag hadden we geen gelegenheid gehad om actiefoto's op het water te maken. Ook vlak bij een aanlegplaats aan de Tornio het standbeeld van Eero Mantryanta, de lokale sportheld, gefotografeerd, dit was een langlaufer die dertig jaar terug zelfs nog olympische medailles gewonnen had.

Dan is het eindelijk zover: omdat het vandaag 25 graden was, zag ik het 's-nachts nog niet zo gauw afkoelen, dus alleen maar in korte broek en T-shirt gestart. De route van vanavond en vannacht inspireerde mij niet erg.

Dat kwam omdat we 33 kilometer daarvan al twee keer met de bus hadden gereden, dus je wist wat je te wachten stond. Wel zouden we zeer lang een fraai uitzicht op de Tornio krijgen. Na een uur de rivier in een bocht gefotografeerd, wel met een stukje asfaltweg erbij, als teken dat die altijd aanwezig was.

Bij de rustplaats Kattilakoski werd de zaak wat verlevendigd door een barbecue en een pooldoop, waarbij je een Lapse naam zou krijgen. Dit had eigenlijk viereneenhalve kilometer verderop moeten gebeuren, op de plaats waar de poolcirkel nu ligt (66 graden) 33 oosterlengte, 7 noorderbreedte, maar

wilden dan de "standaardkost" van de organisatie. Vlak bij de grensbrug bij Zweden dat pilsje toch maar gekocht bij de K-market, een grote supermarkt. Ze hadden geen opener, maar met een paar Denen in de buurt is dat snel opgelost. Ik weet van de Sleeswijk-Viborg-mars dat dit een standaardobject is voor elke Deen, belangrijker dan een veldfles met water!

De brug waarover we Zweden binnenliepen was erg lang, misschien wel 150 meter. Het eerste dorp in Zweden, Overtornea, was een plaats waar meer leven in zat dan in tien Finse dorpen bij elkaar: er waren trottoirs, in de buurt van de kerk waren een paar cafés met terrasjes en de supermarkt had in tegenstelling tot die in Finland nu eens niet een regionale maar een lokale functie. Bij de camping met zwembad in dit dorp nog een keer een grotere rust met koffie en brood.

Nu nog zes kilometer naar de finish. We liepen nu door een vrij grote laagvlakte, de heuvels waren pas op 500 meter van de weg te zien. We liepen Nedre Kuivakangas binnen. Aan het eind van dit dorpje, aan het begin van een bos zaten alweer een heleboel mensen op de laatste bus te wachten. Het was fijn om onder een afdak in de schaduw te zitten, maar wel even jezelf inwrijven tegen de muggen!

dat was een beetje een saaie plek met alleen maar een informatieschild.

Hier stroomde bovendien de Tornio met enkele stroomversnellingen vlak langs de ceremonieplaats. Bovendien lag hier wel degelijk ook de poolcirkel, maar dat was dan wel de plaats van 265 jaar geleden!

Bij de eigenlijke poolcirkel staken we de weg over en liepen het dorpje Juoksen in, en op iets meer hoogte (10-15 meter) konden we de Tornio over een grotere lengte zien stromen. Bij de rusten Skjutoanan en Svansteinsoe (24 en 27 km) begon ik langzaam spijt te krijgen van mijn luchtige kleding, want de temperatuur was een kleine tien graden gedaald. De muggen bleken echter koudbloedig te zijn, want die bleven vrolijk langs ons heen fladderen. Inmiddels was het over elfen, ergens bij een open plek in het bos de ondergaande zon gefotografeerd, die was nu op zijn fraaist. Toen we Draenlaengen naderden, de rustplaats waar we ook op de eerste dag geweest waren, ging mijn tempo omlaag tot viereneenhalve kilometer per uur. Wat was ik blij dat daar een schuurtje was, waar een vuurtje gestookt werd!

Voor de laatste tien kilometer moet u maar terugbladeren naar 17 juni. Wel viel het me nu pas op dat de weg heel geleidelijk omhoog ging. Ergens halverwege heeft Wies, een wandelaarster, nog drie minuten mijn benen en armen warm lopen wrijven. En twee kilometer voor het einde nog een drankje van de organisatie. Dit was alweer de tiende rust, we wilden eigenlijk overslaan, maar dat zou bij schnaps toch een domme vergissing zijn (net zoiets als free beer for the runners). Om halfvier 's-nachts kregen we in de wigwam ons wandeldiploma en de medaille, en toen nog maar een paar drankjes op de goede afloop. Op de terugweg met de bus gingen we bij het passeren van de Pullinki bij de skilift nog enkele rendieren rondlopen.

Eigenlijk had de chauffeur ons nog gelegenheid moeten geven voor een foto, maar die wilde waarschijnlijk tegen vijf uur 's-ochtends ook zo snel mogelijk naar bed!

In Pellonhovi lag het natuurlijk voor de hand om naar bed te gaan, maar er moest nog een verjaardag gevierd worden, er werden wat rondjes weggegeven, en ook het ontbijtbuffet stond weer klaar.

De laatste avond in Finland, donderdag 21 juni, had de manager van het hotel nog een surprise hotel voor ons op de rol staan. Deze vond plaats in Erahovi, een in de wildernis gelegen herberg langs een groot meer. Hier mochten we zelf onze worstjes boven het vuur grillen. Later waren er ook sa-

lades, aardappels, en aan het eind van de avond geflambeerde pannenkoeken.

En laat ik het belangrijkste bijna vergeten zijn: grote moten warme zalm!

Het was geen toeval dat we juist in deze hutten feest vierden: de hotelmanager was tevens eigenaar van dit complex. We kregen een afscheidscadeau van hem: een mes, waarmee je

hout kunt bewerken. Uiteraard hoopt hij dat wij door mond-tot-mondreclame volgend jaar meer mensen naar Pello kunnen lokken. Wat zijn bijdrage aan het evenement betreft, gun ik hem wel tien tot twintig man meer. Overigens namen er in totaal 150 personen aan deze Vierdaagse deel.

Om twaalf uur nog voor de laatste keer de middernachtzon gezien. Rond die tijd kwamen vier mensen van onze groep terug van de Noordkaap. Die hadden de party dus gemist, en 1200 kilometer gereden, om daar een uur rond te kijken. De huur van de auto was plm. driehonderd Duitse Mark. Gelukkig was er daar geen mist of regen, en onbewust waren een aantal van ons toch wel een beetje jaloeers, dat ze ook niet van deze mogelijkheid gebruik gemaakt hadden.

Op de dag van de terugreis hadden we in Rovaniemi nog een uur de tijd om het dorp van de Kerstman te bezoeken. Uiteraard was die goedheilig man ook aanwezig en je kon voor een aantal marken met hem op de foto in zijn werkkamer. Misschien kon je ook nog iets met hem bespreken, want hij sprak maar liefst tien talen.

's-Middags weer de twee vluchten van 15 juni, nu uiteraard in omgekeerde volgorde. Ik wil echter toch nog melding maken van de laatste vlucht Helsinki-Amsterdam, waarbij we via een camera bij het landingsgestel precies konden zien hoe er getaxied werd en hoe de aarde beneden ons er de eerste veertig kilometer uitzag. Een heel mooie service, waardoor niet iedereen in de toekomst meer bij het raampje hoeft te zitten!

Peter van de Ven

De Apeldoornse 4-daagse 2001

We waren dit jaar laat met het bespreken van overnachtingsmogelijkheden voor deze 4-daagse. We hadden met de inschrijving van deze vierdaagse gewacht tot 1 juni 2001 vanwege de MKZ-crisis. Bovendien schrijven we laat in omdat Henri het liefst inschrijft voor het 50 km parkoers, maar niet van tevoren weet of hij op tijd fit genoeg is. De overnachting werd een trekkershut. Op maandag 9 juli meldden wij ons aan en Henri besloot om niet het 50 km parkoers te lopen waarvoor hij had ingeschreven. Maar hij liet zich overschrijven naar het 40 km parkoers. Dit vanwege problemen met zijn rechterknie.

Eerste dag, dinsdag 10 juli 2001

Op 10 juli 2001 was om 6.30 uur de start van de 40 en 50 km. We liepen door de Hoofdstraat met zijn talrijke winkels. Daarna zetten we koers naar parken, om Apeldoorn op een zo mooi mogelijke manier te verlaten. Na het Zuiderpark bereikten we de eerste sprengen. Een sprengheng is een gegraven beekje. Bij de Zwaanspreng liepen we over een smal pad tussen twee sprengen door. Na nog een bosparkoers met sprengen bereikten we op 7½ km een verzorgingspost. We kochten hier nog een extra blikje fris om onderweg op te drinken. Want de eerstvolgende verzorgingspost was op 21 km. En op een verzorgingspost is het altijd heel gezellig. Daardoor konden we de eerste grote binnenrust op 19 km overslaan. Net na de verzorgingspost op 7½ km werden we op de foto gezet. Er was dit jaar een nieuwe fotograaf. Deze drukte de foto's af op het formaat 13 bij 18 cm en vroeg hiervoor 10 gulden. Via

buurtschap Engeland bereikten we het centrum van Beekbergen. Over de Hietveldweg liepen we langs het oude statige huis Hietveld. Even verderop in Beekbergen werd een boom ontdaan van alle takken. Vreemd vonden wij het, dat hier niets was afgezet. Maar af en toe dreunde een afgezaagde tak heel hard op de grond. Nu volgden we enige lange asfalt- en grintwegen. We staken de spoorlijn van Apeldoorn naar Dieren over. Even later liepen we ook langs het station Immenbergweg van de Veluwe Stoomlokomotief Maatschappij. Bij de Vrijenbergspreng, waar ook de bekende Loenense waterval aanligt, sloegen we af en volgden deze een eind aan beide kanten. Even klopte de markering niet met de parkoersbeschrijving. Daardoor misten we een kleine zandverstuiving. Even voor Loenen liepen we langs een monument

voor gevallen. Hierop stonden teksten in drie of vier verschillende talen.

Op 19 km was een rust mogelijkheid in Hotel Café Restaurant Den Eikenboom te Loenen. Maar zoals al eerder geschreven liepen wij door naar de eerstvolgende verzorgingspost. Op weg naar die verzorgingspost moesten we op een vijfsporang rechtsaf slaan. Er stond één pijl terwijl er twee wegen r.a. gingen. In de parkoersbeschrijving stond weliswaar duidelijk welk pad je moest nemen. Maar 24 op de 25 wandelaars volgen alleen de pijlen. Zo gebeurde het dat er zeker 20 wandelaars waren die het verkeerde pad inliepen. Doordat het verlengde van dit verkeerde pad op het 50 km parkoers uitkwam, hebben deze wandelaars deze dag 50 km gelopen in plaats van 40 km. We sloegen goed af en we bereikten weldra picknickplaats "Ternat", waaraan de verzorgingspost lag. We lunchten hier, hoewel het pas 10 uur in de ochtend was. Maar we hadden ook al om 5 uur 's-ochtends ontbeten. Nu zetten we koers naar de Erebegraafplaats te Loenen. De begraafplaats is het Nationale Erekerkhof voor de Nederlandse slachtoffers uit de Tweede Wereldoorlog. *Pastoor H. J. Peters leidde in 1949 de eerste begrafenis van een oorlogsslachtoffer op de Centrale Begraafplaats der Oorlogsgraven Stichting aan de Groenendaalseweg in Loenen. De officiële opening had voordien plaatsgevonden door Prinses Wilhelmina op 18 oktober 1949. Tevens werd toen een gedenkbord aan de Oorlogsgravenstichting overgedragen waarop de namen voorkomen van de vele Engelandvaarders die voor de bevrijding van Nederland zijn gevallen. Voordien had het bord in de Oranjarahaven in Londen gehangen. De prinses opende een Ereveld waar ruim drieduizend oorlogsslachtoffers hun laatste rustplaats kregen. Dit aantal stijgt nog steeds omdat regelmatig herbegravingen plaatsvinden.* Uiteindelijk kwamen we weer bij de Vrijenbergspreng uit. Deze volgden we tot aan de parkeerplaats Loenense Water-

Tweede wandeldag, woensdag 11 juli 2001

Er was deze dag onstuimig weer voorspeld met regenbuien en windstoten. Daarom staken we ons deze dag in de lange (training-)broek. Ook namen we nog een regenjas mee. Klokslag halfzeven vertrokken we weer. Opnieuw verlieten we het centrum van Apeldoorn via parken. Ditmaal doorkruisten we het Oranjepark, het Wilhelminapark en het Prinsenspark. Nu zetten we koers naar de dijk waarover de voormalige spoorlijn van Apeldoorn naar Zwolle liep. Tegenwoordig is dat een geasfalteerd fietspad. Dit volgden we tot aan de Wenumse Watermolen. Daarna liepen we langs een aantal (vis-)vijvers. Op 7½ km was een verzorgingspost. Na een aantal boerderijen in bosgebied bereikten we de ellenlange grintweg die ons naar Niersen voerde. Tot voor 4 jaar volgden we dit in zijn geheel achter elkaar. Tegenwoordig slaan we hier tweemaal vanaf. Daardoor wordt het parkoers natuurlijk wel langer. Na een paar wildroosters werd een bosgebied met sprengen doorkruist. Een paar maal staken we natte houten bruggetjes over. We pasten hier op voor de mogelijke gladheid vanwege de natheid. Op 19 km was opnieuw een verzorgingspost. Deze was ditmaal gelegen aan de rand van een heideveld. We dwaalden verder door de Koninklijke Houtvesterij Het Loo. Op 23 km was een grote rust in de kantine van voetbalvereniging Emst. We lieten ons er de soep goed smaken. Nu bereikten we een bosgebied met talrijke grafheuvels. Op een stenen paal stond het opschrift met onder andere "8 grafheuvels". Hier liepen

val. We vervolgden ons pad, waarbij we steeds meer "last" kregen van de talrijke breedlopende 30 km lopers en in mindere mate van de 20 km lopers op de smalle bospaden. We kwamen langs een fraai ven. Even verderop passeerden we heideveld Klein Zwitserland. Een aantal malen moesten we om omgevallen bomen heen lopen, maar dat kon de pret niet drukken. We staken de A50-snelweg over en bereikten camping 'De Hertendorst' op 29 km.

We doorkruisten het Liederbos en talrijke malen sloegen we hier links of rechts af. Soms ook liepen we rechtdoor. Langs de kant van de weg stonden twee kinderen van een jaar of 5 die wandelaars water aanboden. Pa-lief stond verscholen achter struiken de kinderen gade te slaan. Door buurtschap Engeland werd manege Riant bereikt. Hier zagen we veel paarden. Op een terrasje zagen we wandelaars zitten. Op 35 km werd de laatste verzorgingspost bereikt. Hier zag en

hoorde ik voor de eerste keer Allround accordeonist Knelis van de Veluwe zijn muzikalen gehore brengen. De voorgaande jaren liep ik het 50 km parkoers en dan was Knelis al vertrokken als we op de laatste verzorgingspost aankwamen. Weer in de bebouwde kom van Apeldoorn gearriveerd liepen we langs de in

oorspronkelijke staat herstelde Winkewijertspreng. Na 41½ km werd de finish bereikt. Er waren 2750 wandelaars gestart. Het was tijdens de gehele tocht droog gebleven met zonnige perioden en een maximumtemperatuur van 22°. De beloofde regen kwam na 17.00 uur maar toen waren de wandelaars al binnen. Later bleek dat deze dag meteorologisch de mooiste wandeldag was geworden.

twee paden naar rechts. Er waren wandelaars die hier terugliepen omdat ze het eerste pad waren ingeslagen. Andere wandelaars liepen goed het tweede pad naar rechts. Van afstand leek het even net of wandelaars hier rondjes liepen. Weer verderop liepen we langs een informatiepaneel over "Celtic Fields Gortelseweg Vaassen". Op 20 km was een grote rust in het Clubhuis van de Christelijke Sport Vereniging "VIOS" te Vaassen. We gingen buiten in de zon zitten waar het hard waaide. Toen het begon te regenen vluchtten de meeste wandelaars naar binnen. Alleen het groepje waar een wandelaar bijzat met de vlag "Er is Hoop" bleef zitten. De bui bleek ook van korte duur te zijn. Spoedig was het weer droog en vervolgden we ons pad.

We sloegen een grintweg in. De lucht boven onze hoofden werd donkerder en donkerder. Net toen we langs een dicht dennenbos liepen brak een bui los. Deze bui ging gepaard met harde windvlagen. Wij stonden in de luwte van de bomen, waardoor we vrijwel niet nat werden. Even later zagen we wandelaars aanlopen, die geen geluk hadden gehad en haast verzopen hun pad vervolgden. We kwamen nu bij een weilandstrook in een bosgebied.

Hoe een autoweg een voetpad werd:

Voor 1940 liep de enige Noord-Zuid verbinding voor auto- en vrachtverkeer dwars door de dorpen Vaassen, Epe en Heerde. Dit werd toen al door de toenemende verkeersdrukten een bezwaar en men besloot een nieuwe weg buiten de dor-

pen aan te leggen. Er werd een begin gemaakt, door het uitbreken van de oorlog moest de uitvoering worden gestaakt. In de eerste jaren na de oorlog kwam van verdere uitvoering van dit plan nog niets. Later werd de verkeersintensiteit al zo groot dat deze geplande tweebaansweg te klein zou zijn. Nu is er de autosnelweg Apeldoorn-Zwolle. Het oude tracé is aangekocht door de gemeente Apeldoorn, die er een voetpad/ruiterpad langs heeft aangelegd. Zomaar een stukje uit het Maarten van Rossumpad waarover ook het parkoers van de Apeldoornse 4-daagse liep.

Op 35½ km was de laatste verzorgingspost. Hier troffen we Knelis die met zijn accordeon voor live-muziek zorgde. Toen een bui kwam aanzetten zagen we hem even later in zijn auto weggrijden. Op 37 km was nog een grote rust mogelijkheid in 'Café Restaurant De Hamer'. Het laatste hoogtepunt van deze dag was Paleis Het Loo waar we voor langs liepen. Bij het

Derde dag, donderdag 12 juli 2001

Deze dag verlieten we het centrum van Apeldoorn niet via parken. Dit omdat de wijk waar we doorheen liepen al in de bossen lag. Het eerste bosgebied waar we doorheen liepen was het bos "Berg en Bos". Door het Asselse bos bereikten we op 6 km een verzorgingspost. We staken de spoorlijn Amersfoort-Apeldoorn over en dwaalden geruime tijd door bossen. Na kruising met de A1-snelweg bereikten we Hoog-Buurlo. Hier was op 11 km de tweede verzorgingspost. Na het verlaten van de bossen van Hoog Buurlo staken we de uitgestrekte Buurlose Heide over. Een paar maal regende het even licht. Op de achtergrond hoorden we regelmatig geweerschut en ontploffingen van de militaire basis Harskamp.

Op 19 km was een grote rust in de kantine van Radio Kootwijk.

Midden op de Veluwe staat op grondgebied van de gemeente Apeldoorn een interessant industrieel monument: het zendstation Radio Kootwijk begint in de tijd, dat het toenmalige Nederlands-Indië nog een Nederlandse kolonie was. Contacten met de kolonie liepen van 1923 via Radio Kootwijk door middel van radiogolven. De ontwikkelingen stonden echter niet stil en zo kon men vanaf 1928 een telefoonverbinding via radiogolven tot stand brengen. Daardoor kon men vanuit Nederland rechtstreeks gesprekken voeren met familie in Nederlands-Indië. Radio Kootwijk zorgde voor het doorzenden van deze gesprekken. Momenteel staat het gebouw te koop.

Vierde dag, vrijdag 12 juli 2001

De laatste wandeldag mochten we, zoals gebruikelijk, een half uur eerder starten, dus om 6 uur. We verlieten Apeldoorn in zuidelijke richting en kruisten onder andere de Winkewijertspreng. Daarna kwamen we nog door de Methusalemweg. Via Altena, een oud deel van Ugchelen, verlieten we de bebouwing. In het begin van het bos Bruggelen was op 8 km een verzorgingspost. Daarna dwaalden we opnieuw lange tijd door de bossen van Bruggelen overgaand in Het Leesten. We beklommen de ruim 57 meter hoge Bakenberg. Hier lag het graf van boer de Vries. Van het graf zelf was niets meer te zien. Wel van de omheining. Even later sloegen we langs een vennetje af. Talrijke malen liepen we over paden waar ook huifkarreen mochten komen. Wij zagen echter geen huifkar rijden. Dwalend door het Spelderholt en de bossen van het Liederbos bereikten we op 17½ km vakantieoord Liederholt. Hier was de officiële grote rust. Wij liepen door naar de

monument Gedenknaald staken we een drukke verkeerskruising over. Daarna liepen we nog langs het monument

"Canada Nederland". Hier houdt een man twee bolhoeden vast. De totale afstand bedroeg deze dag 41,0 km.

Net toen we verder wilden gaan, regende het even. We besloten de bui af te wachten. Nu maakten we ons op voor het Kootwijkerzand. Deze bereikten we via een ontmantelde elektriciteitsleiding. Ontmanteld omdat de elektriciteitsdraden van de masten waren verwijderd. Op het verste punt van het Kootwijkerzand was op open terrein een haakse bocht naar rechts. U kunt zelf raden wat de meeste wandelaars hier deden, namelijk afsteken. Het Kootwijkerzand viel zandtechnisch tegen omdat steeds meer begroeid raakt met grassen. Het laatste stuk naar camping Kerkendel, waar een rustpost was op 26 km, lieten we schieten omdat we hetzelfde traject hier weer terug moesten lopen.

Nu volgde een slingerend pad, dat gedeeltelijk alleen herkenbaar was omdat er zoveel wandelaars voor ons hierover hadden gelopen. Verder bestond het pad hier regelmatig uit mul zand, waardoor wandelaars naast het pad gingen lopen met een hardere ondergrond. Via Boswachterij Kootwijk werd rustpost Halte Assel bereikt op 31 km. Nu kregen we uitzicht op de uitgestrekte Asselse Heide. Het pad voerde hierlangs over een asfaltfietspad. Eenmaal was het mogelijk om een heuveltje naast dit fietspad te beklimmen. Hier vanaf had je een fraai uitzicht op één van de hier aanwezige vennen. Op 34 km werd het 85 meter hoge dorp Hoog Soeren bereikt. Hier konden we een wandelend echtpaar hoogst persoonlijk feliciteren met hun 40 jarig huwelijksfeest. Op 38 km was nog een laatste verzorgingspost. Hier kochten we nog een kaart van de allround accordeonist Knelis van de Veluwe. De totale afstand bedroeg deze dag 40,9 km.

naastgelegen camping, waar wij in een trekkershut overnachtten.

Verder liepen we naar het 80 meter hoge plateau Schenkenshul. Vanaf het heideveld hadden we een fraai uitzicht op de omgeving. We liepen om Bungalowpark Miggelenberg heen en kwamen toen bij de Jongenshuizen van de Stichting Hoenderloo. Op 24 km was een grote rust in Hoenderloo. Wij aten soep in het plaatselijke dorpshuis. Daarbij mochten we één melodietje horen van de fanfare. Net voorbij de rust konden we bij de Heldringkerk te Hoenderloo maar liefst vier verschillende stempels van deze kerk in ons wandelboekje (laten) plaatsen of meekrijgen op een apart papiertje.

Er zijn in Hoenderloo twee witte kerkjes. Eén hervormde- en één gereformeerde kerk. Om nu onderscheid te maken tussen de twee kerken wordt het gereformeerde kerkje het witte

kerkje genoemd. Het hervormde kerkje wordt de kerk op de bult genoemd.

We verlieten Hoenderloo over de Weikammerweg. Aan deze weg staan grote, luxe en dure woonhuizen.

Op 31 km was de samenkomst met het 20 km parkoers. Dat was op een panoramapunt. Hier zaten dan ook vele wandelaars. Na een heideveld stond in een bocht een picknickbank. Hier installeerden zich net drie blinde wandelaars en een begeleidster, allen uit Zwolle. Ik zei tegen hen dat ik in de Apeldoornse krant een stukje over hen had gelezen. Zij vertelden dat anderen het stuk aan hen hadden voorgelezen. Een groepje wandelaars passeerde ons bij die picknickbank. Eén van de wandelaars zong een liedje. In zijn hand had hij een ballon in de vorm van een hamer. En op de ballon stond: "de man

met de hamer". Op 32½ km bereikten we de laatste verzorgingspost van deze dag en tevens van deze vierdaagse. Deze verzorgingspost was dezelfde als de eerste op deze dag. Daarna voerde het pad niet zoals gebruikelijk langs de Koppelsprengen. Staatsbosbeheer had hiervoor geen toestemming verleend. Een beetje was dat wel te begrijpen, want er zijn altijd wel wandelaars die een plastic zakje of een bananenschil of een (leeg) blikje fris in de spreng gooien. En zoals gebruikelijk hebben 99 % van de wandelaars te lijden over acties van eenlingen. Langs een papierfabriek en de Hanepermolen bereikten we Ugchelen. De voorspelde regen voor deze dag liet zich nu ook gelden. Tot ongeveer 13.30 uur was het droog gebleven. De totale afstand bedroeg 40,9 km.

Coos & Henri

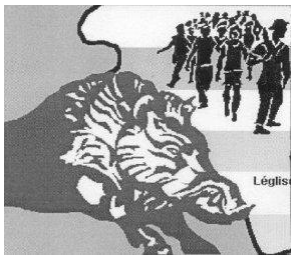
Et, pour vous: Wat zijn wij aan het doen? 25 juni 2001:

35ste Marche Européenne du Souvenir et de l'Amitié (MESA of Europese Mars van de Herdenking en de Vriendschap)

Door Michiel F.E. van Reenen

Zoals ik op dag vier, na de triomfantelijke aankomst in Marche-en-Famenne, tegen Marco van Wijnbergen (neef van oud-co Erik van Wijnbergen, bestman 88-4) zei, na het hem opspelden van de indrukwekkendste wandelmedaille die ik ken, die groene met dat everzwijn: "Kwartje valt? De MESA is de mooiste". Hij moest dat beamen, hoewel hij me op de eerste dag nog vroeg wat het nou was dat ik zo mooi vond aan deze mars. Ik antwoordde "Alles". En zo is het. En als je 'm vier dagen heb meegemaakt weet je dat. Want dan roeit-ie, om je heen en in je. Er is niets dat lijkt op de MESA, en geen mars zo mooi.

Dat komt niet alleen doordat het mijn allereerste officiële mars was, verleden jaar. Want natuurlijk vergeet je je eerste militaire mars nooit meer. Voor het eerst geconfronteerd worden met die sfeer is een ongelooflijke ervaring. Maar de MESA heeft ook echt van alle

aspecten die een militaire mars kan hebben het beste in huis: het landschap is

uiteraard ongelooflijk, want je loopt door de Belgische provincie Luxemburg, het gebied rond Bastogne kortom, en dus het toneel van de slag om de Ardennen. Dat is ontegenzeggelijk één van de schilderachtigste streken

in Europa (Bob Ross zaliger zou er een hartverzakking van hebben gekregen), en mij bekruipt af en toe de gedachte dat von Rundstedt destijds zijn offensief daar ontketende zodat-ie tenminste iets moois zou hebben om naar te kijken, onder het vechten.

De sportieve uitdaging is door datzelfde landschap ook van het hoogste kaliber. Wie deze mars weet te voltooien, vier keer 32.5 kilometer heuvel op, heuvel af, cross country, grotendeels onverhard en over niet-gebaande wandelpaden door bos en veld, in de bloedhitte van het eind van juni (maar ook de nachtelijke kou van het laaggebergte, die zich laat voelen bij het slapen in tenten), is hoe dan ook een dappere held, 32x Nijmegen op de borst of niet.

De historische achtergrond van de tocht is op zijn zachtst uitgedrukt indrukwekkend. Voor het eerst in 1967 georganiseerd als oefen- en herdenkingsmars voor en door de dienstplichtige en beroepsmilitairen van de Chasseurs Ardennais (Ardense jagers), een elite-eenheid van het Belgische leger die heldhaftig strijd leverde toen het Duitse leger in 1940 aanviel, is deze mars, die ook nog eens dwars door het gebied van het Ardennen-offensief in 1944 loopt, uitgegroeid tot een groot eerbetoon aan zowel de Chasseurs als alle andere bij de strijd in dit gebied gevallen militairen. Dan gaat het niet alleen om de geallieerde kant, zoals de Amerikanen, met hun 76.890 doden in dit deel van de strijd, maar om die van alle landen.

En het bezorgt me nog steeds koude rillingen om op de tweede dag van de mars, bij aankomst in Bastogne, bij de ster van de Mardasson, na de plechtigheid bij het monument het défilé met zowel Amerikaanse, Franse, Engelse en Belgische als Duitse militairen te zien langstrekken. Om nog maar te zwijgen over de kleine en grotere monumenten die je verder onderweg tegenkomt.

De organisatie van de mars is volstrekt impeccable. Daar kan ik geen goed Nederlands woord voor vinden. Van de militaire politie, die 's ochtends de bussen begeleidt en de hele dag lang op kruispunten het verkeer voor de wandelaars tegenhoudt, tot de helicopterpiloten die de ganse dag op de lunchplekken en andere rusten af- en aanvliegen om voorraden, personeel en gewonde wandelaars te transporteren, tot hun collegae die hetzelfde per vrachtauto doen, tot het militaire en burgerpersoneel dat de wandelaars in hun vier verblijfskampen en op de route voorziet van prima eten en drinken, tot de buitengewoon professionele medische staf die permanent paraat staat om, waar nodig hulp te verlenen: je kunt je als wandelaar niet in betere handen bevinden dan die van de Brigade Gauloise (de 7e gemechaniseerde van Marche-en-Famenne) en de haar assisterende burgers. Iets dat ik me altijd weer tevreden bedenk als ik zo'n helicopter zie overvliegen tijdens het lopen.

Het parcours is altijd verrassend. Al leek het dit jaar gedeeltelijk op dat van

vorig jaar, op precies de juiste momenten gebeurden er geheel onverwachte, niet zelden sprookjesachtig mooie dingen (de brug bij Bodange bijvoorbeeld - wat een prachtig dal zeg).

En door dat allemaal bij elkaar op te tellen heb je de verklaring voor de ongelooflijke sfeer die de MESA kenmerkt. En die groeit dus, door de week heen. Want op de avond voor de eerste dag is iedereen uiteraard nog wat onwennig. Dat gold ook voor ons (Jochem Prakke, Marco van Wijnbergen (neef van bestman 88-4), Henk van der Velden en ik), want hoewel Henk en ik deze mars verleden jaar ook gelopen hadden, en Henk dat ergens daarvoor ook al een keer gedaan had, kwamen we na de autorit in Marco's Polo terecht in een ons als WandelSoc nog onbekende stad, La Roche. Daar kwamen we terecht, omdat ons uit e-mail conversaties met Steve Atkinson was gebleken dat het détachement van de Hertfordshire and Buckinghamshire Wing ATC daar dit jaar zou bivakkeren. En omdat wij het met hun verleden jaar zo uitstekend hadden kunnen vinden, besloten we ons in hetzelfde kamp in te schrijven.

Omdat iedereen me vorig jaar had uitgelachen om mijn outfit en mijn slechte lopen, had ik mijzelf twee dingen rotsvast voorgenomen:

1. ik zou dezelfde outfit aantrekken en
2. ik zou veel beter lopen, omdat ik veel geoefender was. Dat eerste was dus waar, al had ik de Kat-van-Haarzuilens (van mijn eerste oefentocht) bij deze

Bavigne-Bastogne

(begon in het Grootherdogdom Luxemburg met een bizarre oversteek in groepjes-van-ongeveer-twintig van een pontonbrug, prachtig parcours, ein-

La Roche-La Roche

(de enige dag dat wij in plaats van de "ligne" (lijn) de "boucle" (lus) liepen, hetgeen mij, gedeeltelijk helaas, een pijnlijk weerzien met Houffalize, waar de ligne die dag begon en waar ik vorig jaar jankend van de pijn aankwam, bespaarde, en lekker laat opstaan voor ons, omdat wij immers in La Roche

Saint Hubert-Marche

(de minst mooie etappe, want vaak gaat het over kale zandpaden, maar niettemin nog fraai genoeg voor een mooie vakantiedroom). En die waren dus pijnlijk, zakmaazegge. Dat effect werd versterkt doordat de hielblaren iedere dag keurig werden ingepakt door de medics, maar er daardoor nog minder

tweede MESA vervangen door (op de eerste dag) de burgerbaton van de MESA (want immers bij mijn eerste het draagrecht verdiend), de militaire baton daarvan (op de tweede en derde dag, want op de eerste avond in de Ierse pub in La Roche de burgerbaton verloren:-D), en de militaire opmaak van de MESA-medaille (op de vierde dag), en mij bovendien een zwarte cowboyhoed aangeschaft, omdat ik tijdens Diekirch voor het eerst boven op mijn hoofd zonverbrand was geraakt en dat niet voor herhaling vatbaar vond.

Die cowboyhoed bezorgde me, naast alle bijnamen van verleden jaar, die opnieuw opdoken, een set geheel nieuwe: "Lone Ranger", "Die schwarze Rache", "Der finstere Bursche" en, weliswaar geen

bijnaam maar minstens zo leuk, van zowel Belgische als Franse militairen een vraag- en antwoordfluitertje uit 'The Good, The Bad And The Ugly'. Al was ik natuurlijk het trotst op en erg blij met de herkenning die bleek uit het ditmaal met enig ontzag uitgesproken "Matix" Maar van dat tweede, dat ik veel beter zou lopen omdat ik goed geoefend was, kwam niets terecht. Nou ja, da's ook weer overdreven - want ik had geen peesontstekingen zoals verleden jaar,

digend met die mooie ceremonie bij de Mardasson die ik nu eens bijna helemaal meemaakte, terwijl ik er verleden jaar te laat voor was, waar, indrukwek-

slieden, maar daardoor wel geconfronteerd werden met die achterlijk steile helling aan het begin, hetgeen ik overigens helemaal niet erg vond, omdat omhoog voor mij veel minder pijnlijk was - voor de rest was dit de emotioneel mooiste etappe, omdat op de derde dag de meeste slachtoffers be-

ruimte was voor de teenpartij, in de kisten - waardoor die het met name bij afdalingen zwaar te verduren hadden en er daarop tijdens de tweede en derde dag nog eens twee ontstonden, aan de linkervoet. Dat gaf allemaal niet, want tenslotte was ik er minder slecht aan toe dan verleden jaar.

geen spierpijn, en beslist minder blaren -.

Maar ik had ze wel, en niet zuinig ook, en dat was mijn hoogsteigen schuld. Want omdat ik vond dat mijn goed ingelopen sportschoenen (waarin ik immers zowel Dodentocht als 'Van Grens Tot Grens Over De Grens' zonder blaren had volbracht) nauwelijks bruikbaar waren op het MESA-parcours (en dat was op zich waar, want a. da's niks gedaan op onverharde hellingen van meer dan 10% met losliggende leisteen en b. het had kort tevoren geregend en dus was er aardig wat modder op het parcours, en lopen op sportschoenen die nat zijn van de vorige dag is niet fijn) had ik mij stevige nieuwe kisten aangeschaft met een prima profiel. Op zich dus een goede gedachte. Maar omdat ik het geld ervoor (ze kostten bijna 200 gulden) pas anderhalve week voor de MESA kon vrijmaken, waren ze voor geen meter ingelopen.

En dat moest ik duur bekopen. Want zo verbijsterend goed als Jochem Prakke en Marco van Wijnbergen deze, hun eerste MESA, doorkwamen, zo belabberd liep ik 'm voor de tweede keer. Aan het eind van dag 1 (Léglise-Martelange) bleek ik bovenop mijn kleine tenen twee bloedblaren te hebben ter grootte van die tenen, en op de hielen twee 'normale'. Nadat ik die door de legermedics had laten ontvellen en reinigen, liep ik dus op sokken bier te drinken, de rest van de avond - maar toen volgden er dus nog drie marsdagen:

kend, vond ook Marco, een oorspronkelijke Amerikaanse veteraan aanwezig was)

ginnen te vallen en wie deze etappe uitloopt de mars uitloopt, en we aan het eind fijn feest bouwden met de ex-commandi, waarbij Velden tot groot plezier van het volk in uiteenlopende tenue de karaoke-micro kaapte en zotte dansen uitvoerde, die hij zelf weer moest bekopen met verzwikte enkel).

Niettemin was daardoor mijn uitlopen van de mars dit jaar een soortgelijke ervaring als verleden jaar. Geen wonder op zich dat ik dus in tranen de finish bereikte, al kwam dat niet alleen daardoor, maar ook door de overweldigende emotionele indruk die de MESA als geheel blijft maken.

Wij sliepen met het ATC in een tent. Een partytent, weliswaar, heel groot op asfalt met houten vlonders erin, maar dus VEEL kouder, 's nachts, dan de sportzaal van Camp Roi Albert, verlede(n) jaar. Dat merkten we pas de tweede nacht, en toen was dat meteen reden voor Jochem, Henk en Marco om te

verhuizen naar de sportzaal aan de overkant van de weg. Stelletje mietjes. Ik lag enkel onder mijn jas, net als het jaar daarvoor, maar heb het niettemin een nacht langer uitgehouden dan zij. En dat ik me de laatste nacht toch bij ze voegde was een pure concessie aan het ongemak dat mijn kapotte voeten ople-

verden, anders was dat nooit gebeurd - het ATC bleef tenslotte ook ijskoud liggen.

Mijn dank aan iedereen, maar met name aan de Belgische medics, ennuh...
...I'll be back.

Noot van de redactie: Michiel is lid van de *Societas Ambulanticinis Academica*, de Academische Wandelsociëteit uit Haarlem. Als u meer over deze instelling wilt weten, dan verwijzen wij u naar hun internetadres:

<http://www.chielie.nl/saa.html>

WANDELEN OVER HET PELGRIMSPAD

KLAAS BAKKER

Het is 30 april, de tweede lentedag van dit voorjaar. De eerste was op maandag 2 april, dat weet ik nog zo goed omdat ik het op de kalender heb aangetekend.

Vandaag heb ik een gedeelte van het Pelgrimspad gewandeld tussen Vught en Waalre. Ik wandelde samen met Johan Wolvers, die vanuit zijn woonplaats Heiloo in diverse dag-etappes tot mijn woonplaats Vught is gekomen.

We vertrekken om zes uur, het is nog te fris voor de korte broek, maar verder heerlijk wandelweer. Vanaf mijn huis - Johan had bij ons overnacht - hebben we vlug de juiste route te pakken. Als we nog niet lang onderweg zijn, horen en zien we plotseling, als we langs een bosrand lopen met een sloot die door struiken is overgroeid, een wilde eend in moeilijkheden. Bij het opvliegen uit de sloot tussen de struiken had de eend niet voldoende snelheid gekregen en was met zijn kop in een wig van een tak blijven steken. De nek van de eend werd steeds langer. Met een stok uit het bos konden we de eend bevrijden door de kop omhoog te duwen. De eend viel naar beneden in het koude slootwater, dat gaf waarschijnlijk zo'n shock dat na wat rondspartelen de vlucht toch kon worden ingezet. Onze wandeling gaat dan verder richting Oisterwijk en we komen bij kasteel Nemelaar, waar we linksaf gaan. We kruisen de spoorlijn Den Bosch-Tilburg en gaan dan de bossen naar de Kampina in. Dat dachten we tenminste te doen, maar door de MKZ-crisis kon dat niet doorgaan. Eerst dachten we linksom langs de bossen te kunnen, maar dat lukte ons niet. Dan gaan we maar terug naar het fietspad en we proberen het aan de andere kant en dat lukt wel. Bij het dorp Spoordonk komen we weer op de route uit. We lopen door en komen in Middelbeers waar we in café "De Zwaan" koffie drinken, en onze meegenomen korte broek aantrekken. Inmiddels is het 12.00 uur en prachtig zonnig weer. Vanwege Koninginnedag waren in het dorp de kinderspelen in volle gang. Wij naderen nu een prachtig stuk heide- en vennengebied en voor de zekerheid vragen we of alle paden zijn opengesteld, normaal lopen hier koeien rond. We krijgen te horen dat die koeien op stal staan en alle paden bewandeld mogen worden. Ze hebben in ieder geval toch één koe over het hoofd gezien, want zodra we het hek achter ons dicht laten vallen, stappen we bijna in een nog verse koeienvla.

In Vessem komen we langs de Jacobushoeve en omdat het vandaag maandag 30 april is, is die gesloten. We gaan door naar Knegsel, hier is het café elke dag open. Op het terras is het erg druk en ook binnen is nauwelijks een plaatsje te vinden. We hebben toch even rust nodig en onze behoefte aan koele drank en een stuk appeltaart is groot. Een halfuurtje later stappen we weer op en gaan verder op ons pelgrimspad.

Via de dorpjes Steensel en Broekhoven wandelen we door een landelijk gebied en komen bij de Vomolenbrug waar ook een camping en caravanpark ligt aan de oevers van de Dommel. We slaan hier rechtsaf en dan zijn we vlak bij Waalre waar Johan zijn slaappleats opzoekt om daar vandaan morgenvroeg zijn wandeling te vervolgen richting Visé.

Het is inmiddels 18.00 uur en we hebben vandaag circa 60 km afgelegd. Ik ga op zoek naar een bushalte en na een halfuurtje wachten komt er een bus langs, deze brengt me na een overstap in Veldhoven op het NS-station in Eindhoven. Van hieruit neem ik de trein naar Vught. Vanuit de trein zie ik in een weiland vijf reeën grazen, het enige wild dat ik vandaag heb gezien op die eend na!!

Thuis gekomen denk ik nog eens na over deze wandeldag, kijk nog eens goed naar de route die we gewandeld hebben, blader een paar bladzijden verder in het routeboekje van het Pelgrimspad en zie dat ongeveer 15 km verderop dan we vandaag zijn gekomen de route langs NS-station Heeze komt. Ik besluit om deze tocht nog eens te doen, maar dan tot het station in Heeze.

En op woensdag 8 augustus is het dan zover.

Ik begin in Vught even na 5.00 uur in de morgen. Het is nog vrij donker en de straatlantaarns branden nog. De afgelopen nacht heeft het hard geregend en overal staan grote plassen op de weg. Spoedig pik ik de roodwitte markering van het Pelgrimspad weer op. Uit voorzorg heb ik het routeboekje van enkele jaren, toen nog in zwart-witte uitvoering, maar meegenomen. Even voorbij kasteel Nemelaar over de spoorlijn rechts in een weiland grazen nu drie reeën. De Kampina is nu wel opengesteld. Als ik even stop hoor en zie ik een zwarte specht, die zijn ontbijt bij elkaar klopt. Verder is het doodstil in het bos, prachtig om hier zo alleen te wandelen. De markering is goed te volgen. Ik kom langs het Belversven, een van de grotere vennen in de Kampina. Er liggen een tiental roeiboortjes aan de steiger. Er komen juist een paar mensen aanlopen die een vissersuitrusting met zich meetersen. 'Ja, dit is een visven': zeggen ze.

Ik wandel verder. Er volgt een vrij nat gedeelte, met veel doorwaadbare plaatsen en iedere keer lukt het me er omheen te komen, zonder natte voeten te krijgen. Een eind verder loop ik langs de oever van de Beerze, er zijn enkele vistrappen in dit riviervlakte aangebracht. En onder het dorp Spoorndonk is een grote vijver uitgegraven. Hier kom ik ook weer op de route die ik samen met Johan op 30 april heb gewandeld en hierboven beschreven. Het is zwaar bewolkt weer en er staat een harde wind, soms uit de goede richting, soms niet.! Ik snij een stukje af bij het viaduct over de A58 door het talud op te klimmen. Ik kom bij kapel De Heilige Eik, hier ga ik even op een bankje zitten, en drink wat thee uit de thermosfles die ik van thuis heb meegenomen. Dan zoek ik de markering maar die vind ik niet. Voor het eerst raadpleeg ik het routeboekje, dat helpt en ik vervolg m'n weg richting Heeze. Ik kan me niet herinneren dat we hier op 30 april ook waren, toen lieten we deze kapel rechts liggen en gingen we even verder linksaf het bospad in. Ik steek de brug over het Wilhelminkanaal over en wandel naar Middelbeers. Het is 11.00 uur als ik langs café 'De Zwaan' kom, die is nog gesloten. Er zijn echter meer cafés in dit dorp en 'De Doornboom' is open. De koffie smaakt goed, die opkikker had ik inmiddels wel nodig.

Er volgt nu een heel rustig en mooi stuk heide met vennen. De heide begint al wat te kleuren. Ik kom om 13.30 uur bij de Jacobushoeve en ofschoon ze pas om 14.00 uur open zijn brandt er licht binnen en de deur is open., dus gaan we naar binnen.

Deze Jacobushoeve bestaat uit verschillende afdelingen: Er is een wereldwinkel, een bibliotheek, een kringloopbedrijf, kledinginzameling en verschillende werkplaatsen waar oude ambachten worden beoefend. Dit alles wordt met ongeveer 80 vrijwilligers in stand gehouden. Ik viel binnen bij de stoelenmatters. Om kwart voor twee ga ik mee naar de ontvangstruimte, een woonkamer, prachtig in oude stijl ingericht. Het lijkt eigenlijk meer op een museum, maar ik

Met Constant-aan de wandel

Deze maand twee wandelverhaaltjes van Constant. De beschreven wandelingen zijn al van de maand juni. Niet dat hij in juli en augustus geen wandelingen zou hebben gemaakt, verre van dat. Ik trof Constant bij de Vierdaagse en de Kempische Wandeldagen. Maar vakantie is vakantie, dus hij gunde zijn schrijfmachine even rust.

Hærvejsmarchen te Viborg Denemarken

Op donderdag 21 juni vertrok Constant met de trein van Baarn naar Apeldoorn. Vanaf hier vertrok om 23.25 uur een bus van de 'Betuwe Express' naar Viborg. Bij Oldenzaal werd de grens gepasseerd. Bij Wildeshausen stopten we even om een kopje koffie te drinken. Vandaar reed de bus over Hamburg en Flensburg naar de Deense grens. Het was inmiddels vrijdagochtend en even werd tijd genomen voor een ontbijt in een wegrestaurant te Frøslev.. Daarna ging het rechtstreeks via de brug over het fjord bij Felje naar Viborg. Hier arriveerde we om kwart voor 10 bij de Nørdre Skole, waar onze wandelgroep zou verblijven.

Nadat de dag op eigen gelegenheid werd ingevuld, konden de wandelaars 's avonds in de Tinghallen deelnemen aan de openingsfestiviteiten.

Op zaterdagmorgen werd al gestart om 5.00 uur vanaf een kazerneterrein vlak bij de Tinghallen. Op de eerste wandeldag was een parkoers uit gezet ten noorden van Viborg. Ter oriëntatie werden plaatsjes als Jakobsburg en Vejrum Nørremark aangedaan. Onderweg kwamen we langs diverse grafheuvels. Enige stijging in het parkoers werd waargenomen op het pad naar Øby, maar direct hierna kon ook gerust

ben toch voorzichtig op een stoel gaan zitten, terwijl in de aangrenzende keuken de koffie wordt gezet. Ik krijg een folder mee over de hoeve en een kaars om het licht door te geven, en ook nog een stempel in mijn wandelboekje. Voor wandelaars (pelgrims), is de koffie gratis.

Als ik buiten kom schijnt de zon, dus vlug op weg naar Knegsel, het volgende dorp op de route, maar eerst wandel ik nog door het gehucht Halfmijl, waar iets verderop grafheuvels zijn gevonden uit het stenen tijdperk. In Knegsel passeer ik het café waar Johan en ik op Koninginnedag gerust hebben, zelfs nu op een gewone doordeweekse dag zitten er mensen buiten op het verwarmde terras. Voorbij Knegsel steek ik via een viaduct de A67 over. Dan volgt Steensel en enige tijd later de Volmolenbrug. Nu ga ik hier het café binnen om een colaatje en appelgebak naar binnen te werken. Het is inmiddels kwart voor vijf en ik ben bijna 12 uur onderweg en dat begin ik te voelen. In Waalre ga ik even in de fout en loop daarom een stukje om, maar later maak ik dat weer goed door niet naar Valkenswaard te wandelen, maar direct de doorsteek te maken naar de overkant van de N69, de weg Eindhoven-Valkenswaard. De route gaat nu verder over brede zandpaden naar het gehucht Achtereind, dan verder over rustige wegen en fietspaden langs de Aalsterhut over de het viaduct van de A2. Nu begint het laatste stuk van de route naar Heeze. Hier zie ik Hein Lenders, die op de fiets op weg is naar Waalre, ik hoop dat hij niet zag dat ik er behoorlijk doorheen zat.!

Om vijf voor halfnegen ben ik op het NS-station in Heeze. De trein naar Eindhoven vertrekt om 20.49 uur, dus nog voldoende tijd om even de schoenen uit te trekken. In Eindhoven heb ik een goede aansluiting naar Vught en om 21.40 uur ben ik weer thuis.

Het is een heel mooie wandeldag geweest, met maar één echte regenbui, wel veel wind. Misschien een mooie uitdaging om dit traject in de Herfst nog eens te wandelen.

worden. Mooie bossen werden betreden, maar het duurde niet lang of oorverdovende herrie van motorcrossers vergalde de pret. Ook hier echter niet getreurd, want even later konden de wandelaars weer even op adem komen bij een rustpost. De wandelingen gingen verder langs diverse plaatsjes met mooie, maar onuitsprekbare namen. Wat te zeggen van:

Engedalgård, Hesselund, Kærrestrup en Vinkel. Ja, die laatste naam kennen we, een echte Brabantse plaats uit de omgeving van Rosmalen, maar het zou pure toeval zijn als er enig verband gelegd zou kunnen worden met deze plaats hier in Denemarken. Na nog een rustpauze werd wederom richting Viborg gewandeld.

Via een wandeling door de stad ging het naar de finish. Het was een prachtige zonnige dag.

Zondagmorgen vertrokken eerst de marathonlopers. Wij lieten de stad in oostelijke richting. Wederom werden diverse grafheuvels gepasseerd. In de buurt van Rindsholm troffen we ook een forellenkwekerij. Bij Vedsø kregen we een onverwacht mooi uitzicht over Holmenhus. In de Kirkeager Høje alweer grafheuvels. De paadjes werden steeds nauwer alvorens we op een stuk oude Heerweg terecht kwamen. Toen

we die verlieten ging het naar beneden over graspaden het Petersdal in. Nu wordt het nog spannend ook, want eenmaal in het dal aangekomen, moesten we door een weiland, dan via bielzen over de Mostgård Bæk en dan kruipend door een greppel weer omhoog zien te komen. Daar sjouwen we dan al onze goeie kleren voor mee!

Eenmaal boven, gaan we bij boeren over het erf, en bereiken na enige tijd bij Knækkeborg eindelijk weer het oude vertrouwde asfalt en zetten koers naar Katballe. Het parkoers begint weer te stijgen als we Ravnbjerg naderen, maar de bijzondere mooie uitzichten die we hier te zien krijgen vergoeden veel. Het is vandaag een interessante dag, want na een afdaling komen we bij Inderøhus waar we een rondje maken op een schiereiland met eeuwenoude bomen. Daarvan amper bekomen, zwerven we een tijdje over de heide waar veel klim-

De Euraudax Fatimatocht te Wehl

Euraudax Gelderland ging op zaterdag 30 juni disciplinair in de Achterhoek wandelen bij Wehl. We startten om 11.00 precies vanuit het Beatrixcentrum. De baten van deze wandeltocht komen ten goede aan de Fatimastichting een tehuis voor geestelijk en lichamelijk gehandicapten. Tijdens deze wandeltocht mochten de bewoners een rondrit maken met een vrachtauto of motor.

Enige honderden jaren terug was het hier Duits gebied, maar in 1816 kwam het bij Nederland. De bodem bestaat hier uit zand, dit in tegenstelling tot omliggende gebieden, en de middelen van bestaan worden gevonden in de landbouw en industrie. Huis Broekhuizen, thans ambtswoning van de burgemeester werd gebouwd op fundamente van voormalige ridderhofstede. Na het verlaten van het dorp gingen we via landwegen naar 'De Olde Beth', er zaten enkele klimmetjes in het parkoers. Op het parkeerterrein van het Kelrehuus in Kilder was een wagenverzorging ingericht. Mooi liggen hier de velden tegen de hellingen van Montferland. Koers werd hierna gezet richting Zeddam, waar de Kale Jacob – een heuveltje met een stijgingspercentage van 20 – gelaten op onze komst ligt te wachten. Onze conditie werd nogmaals op de proef gesteld toen we de korte maar fikse klim naar de top

partijen over de Dollerup Bakker voor de nodige pret zorgen. Na de Ørnkul en Krans mose bereiken we eindelijk de derde rust in Finderuo.

De weg terug brengt ons nog bij de Viborg Hedeplantage en een bosgebied met schietbaan, waar nog even werd gepauzeerd. Niet lang daarna begint de intocht door de stad Viborg en finishen we op het kazerneterrein bij de Tinghallen. Het weer was gematigd, droog met af en toe zon.

Aan deze interessante wandeling in omgeving van Viborg namem 4711 wandelaars deel, waaronder vele bekenden, maar met naam noemen we even Maria van Hoek van OLAT, die hier European Walker werd. Proficiat.

Constant keerde om maandag met de bus van de 'Betuwe Epress' terug naar Nederland.

van de Hettenheuvel op 93 meter boven NAP mochten inzetten. We daalden weer af naar Zeddam. Deze mooie omgeving luistert naar de naam Bergherbos. Het is eigendom van Natuurmonumenten sinds 1984. Men vindt er voornamelijk naaldbos en nog een oorspronkelijk beukenbos. De fluvioglaciale afzetting door Rijn en Maas heeft hier vooral zand en grind achtergelaten. In Zeddam werd even gerust bij de oudste in werking zijnde molen in Nederland, bouwjaar 1400. Zeddam is bekend sedert 1211 toen het ook wel Sydehem of Sedden werd genoemd. Het ligt in de glooiing van het prachtige Montferland en is een geliefd vakantieoord dat goede mogelijkheden biedt voor wandelingen.

Wij maakten ook nog een rondwandeling door deze bosrijke omgeving en keerden daarna terug naar Kilder voor verzorging bij het Kelrehuus. We gingen nog eens om Wehl heen waarbij het 'Stille Wald' werd gepasseerd en kwamen daarna in Nieuw-Wehl even ten noordwesten van Wehl. De finish van deze Euraudaxwandeling was op het terrein van de Fatimastichting. Op een fikse onweersbui na, genoten 43 wandelaars van mooi zonnig weer.

Hallo beste wandelvrienden en vooral wandelvriendinnen,

Het deed mij goed om zoveel kaarten en brieven tijdens mijn uitzending te mogen ontvangen. Sommige heb ik persoonlijk beantwoord, maar vele ook niet, daar dat haast niet te doen is. Ik wil hiermee iedereen bedanken voor de kaarten die jullie mij hebben gezonden, mijn prefab (slaapverblijf) hangt nu vol; het is maar goed dat ik hem tot nu toe met niemand hoeft te delen. Het gaat hier goed, maar ik heb zo af en toe wel mijn dipweekjes, en die beginnen nu vrij regelmatig voor te komen. Dat komt misschien ook wel doordat twee weken terug de tussenrotatie weg is gegaan, daar zat een groep bij, waar ik veel mee kaartte, wandelde en rende en dan voel je toch even een leegte ontstaan. Je wordt in een korte tijd toch wat hechter met verschillende mensen die je dagelijks om je heen treft.

Goed, begin september mag ik er een aantal dagen tussenuit, ik kijk er naar uit. Tijdens deze break ga ik met een groep wandelen in Wales. Deze groep bestaat voor meer dan de helft uit OLAT-leden.

Ook gaan Conny en ik in die periode uitkijken naar een vakantieplekje voor ons tweeën in november. Misschien zal ik daarvoor wel de jaarvergadering moeten laten schieten, maar daarvoor alvast mijn excuses.

Ik hoop volgend jaar februari twee weken naar het Canarische Wandeliland La Palma te gaan. Ook dat lijkt een reis te worden met een groot aantal OLAT-Leden. Ik kijk er al naar uit om veertien dagen te wandelen door kloven, over heuvels en vulkaanruggen, met volop pijnbomen en amandelbloesem om je heen. En voor iedereen die een dagje niet wil wandelen zijn er de stranden en de leuke plaatsjes op het eiland.

De groetjes aan iedereen en in ieder geval tot de Grenzeloze Tocht, want dan zal ik er zeker weer bij zijn.

**Theo,
Bugonjo, Bosnië.**

Beste Wandelvrienden. Nee jullie hoeven geen bril aan te schaffen om OLAT-Nieuws te lezen. Volgende maand zijn de lettertjes weer een maatje groter. We moesten voor dit formaat kiezen om iedereen 'n plaatsje te gunnen.

Tot volgende maand en blijf schrijven, groeten Margriet, Peter en Ad.

OLAT PRESENTEERT

**Clubreis weekend 22 – 23 september
Bouillon Ardennen**

LICHTSTAD AVONDWANDELING

Zaterdag 6 oktober 2001

Start

19.00 – 20.00 uur 21 km f 4,-

19.00 – 21.00 uur 15 km f 4,-

19.00 – 21.00 uur 10 km f 3,-

19.00 – 21.00 uur 5 km f 2,-

ZAAL 'RAMONA'

Schootsestraat 66

Eindhoven

Informatie: M.van Roosmalen ☎0413-475467

35^e WINTERSERIE 1^e TOCHT

zondag 21 oktober

Zaal 'DE TOVERSTAF'

Andreasstraat 10, OOSTELBEERS

30 – 40 km vanaf 08.00 uur

10 – 15 – 20 km vanaf 09.00 uur

Informatie: M.van Roosmalen ☎0413-475467

e-mail: winter@www.wandel-olat.org